

ΨΙΑΤ

ΤΟΥΡΙΝΟΝ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΕΠΙΒΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΦΟΡΤΗΓΑ
ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΚΑΙ

ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΥΛΗΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΙΟΥΛΙΟΣ ΜΑΣΣΟΝΙ

ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 55

ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

ΑΓΑΠΑΤΕ

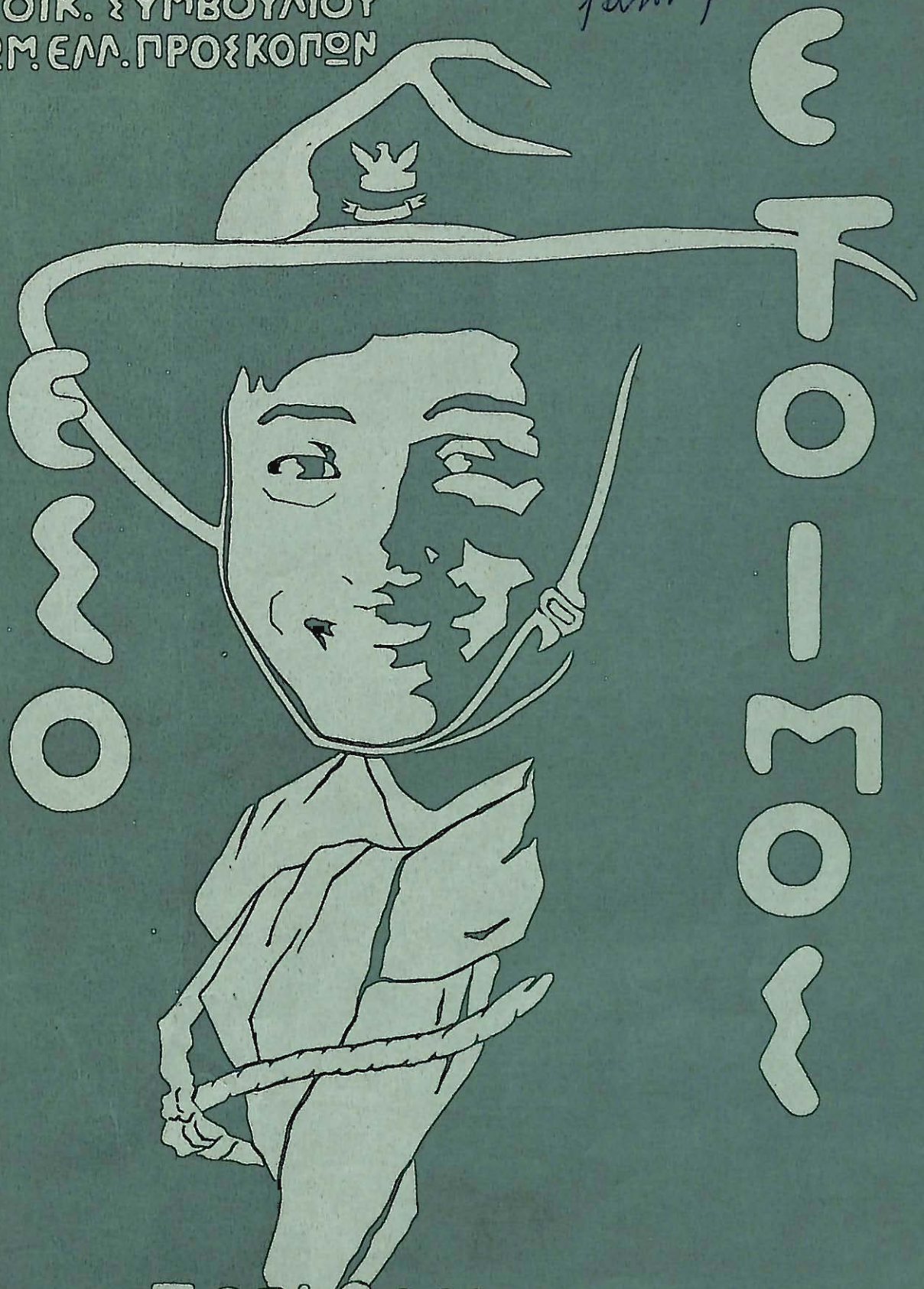
ΦΥΤΕΥΕΤΕ

ΦΥΛΑΣΣΕΤΕ

ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΔΙΟΙΚ. ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
ΣΟΜ. ΕΛΛ. ΠΡΟΞΚΟΠΟΝ

Γενάριος 1922

Ε
Σ
Ο

Ε
Τ
Ο
Σ
Ο
Σ
Σ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ
ΠΡΟΞΚΟΠΟΥΣ

★ ΣΩΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ ★

ΥΠΟ

ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΓΕΝΙΚΗΝ ΑΡΧΗΓΕΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ : Α. Β. Υ. ὁ ΔΙΑΔΟΧΟΣ Ἀρχηγὸς Σ. Ε. Π.
Ἀναπληρωτὴς Αὐτοῦ : Α. Ἐξ. ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Σ. Στάης
Γεν. Γραμματεὺς } Λοχαγὸς Α. Πτέρης
Γεν. Ἐφορός }
Ταμίας : Ὁ κ. Θ. Σκουφὸς Πληρεξούσιος καὶ Καθηγητὴς Πανεπιστημίου
Σύμβουλοι : Ἀντιστρατήγος Στ. Γεννάδης
 Ὑποναύαρχος Μιχ. Γούδας Πληρεξούσιος
 Ὁ κ. Φιλ. Γεωργαντᾶς Τμημ. Μέσης Ἐκπαιδεύσεως
 Συντ)χης Ἴππ. Κορδέλλας Ἰωάν.
 Ἀντιπλοίαρχος Β. Ν. Σακελλαρίου Ἀλ.
 Ὁ κ. Χρ. Πράτσινας Γεν. Γραμμ. Ὑπουργ. Δικαιοσύνης
 Ταγματάρχης Πιζ. Κίτσος Γ. Διαγγελεὺς Α. Μ. Βασιλέως
 Ὁ κ. Μαρκ. Μίνδλερ Τμημ. Στενογρ. Γραφ. Βουλῆς
 Ἰλαρχος Μπαλατζῆς Ν.
 Ὁ κ. Ἀθ. Δευκαδίτης Καθηγητὴς Γυμναστικῆς
 Ὁ κ. Φιλ. Καρβελλᾶς Ἐπιθεωρ. Γυμναστικῆς

ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΦΙΑ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ.—Ταγματ. ΚΙΤΣΟΣ.—Λοχ. ΠΙΤΕΡΗΣ.—Ἰλαρχος ΜΠΑΛΑΤΑΤΖΗΣ

Γραφεῖα Σ. Ε. Π. : Ὀδὸς Νίκης 11.—ΑΘΗΝΑΙ
 Διευθύντρια Γραφείων : Δ^ς ΑΛΕΞ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ

Ἀλληλογραφία : Γεν. Γραμματέα Σώμ. Ἑλλ. Προσκόπων, Νίκης 11.—ΑΘΗΝΑΣ

Τηλεγραφήματα : Σώμα Προσκόπων, Νίκης 11.—ΑΘΗΝΑΣ

Dépêches : Soma Proskopon, Nikis 11.—ATHÈNES

ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΕΠΟΠΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜ. Σ. Ε. Π. ΛΟΧ. Α. ΠΤΕΡΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΙ ΤΗΣ Δ^ΑΟΣ ΑΛΕΞ ΜΑΥΡΟΓΕΝΗ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 25 — ΑΘΗΝΑΙ — ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1922

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἀπὸ σήμερον τὸ νέο μας Περιοδικὸν «Ἐσο Ἐτοιμος» θὰ εἶναι τὸ προσκοπικὸν μας ἐντευκτήριον. Τοπικοὶ Σύνδεσμοι, Περιφερειακοὶ καὶ Τοπικοὶ Ἐφοροὶ, Ἀρχηγοὶ Ὁμάδων καὶ Πρόσκοποι παντὸς βαθμοῦ, ἐλπίζομεν νὰ συνεισφέρουν εἰς τὴν διὰ τοῦ Περιοδικοῦ τούτου προσπάθειάν μας πρὸς ἐξάπλωσιν καὶ ἐπιβολὴν τοῦ εὐγενοῦς μας ἔργου, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Μέχρις οὗτου εὐτυχήσωμεν νὰ σᾶς ἴδωμεν πλησίον μας, εἰς μίαν Γενικὴν Συνδιάσκεψιν Προσκόπων ἐν Ἀθήναις, ἣτις θὰ εἶναι λίαν προσεχῆς, ἃς συναντώμεθα ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ «Ἐσο Ἐτοιμος» ἃς ἐκδέτομεν τὰς σκέψεις μας ἐκ τῆς ἀποκομιθεύσης πείρας ἐν τῇ διαπαιδαγωγῇ τῶν Ἑλληνοπαίδων, ἃς χαράξωμεν τὸ νέον πρόγραμμα τῆς μελλούσης ἐργασίας μας. Διὰ νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὰς μεγίστας εὐθύναις ποῦ ἀνελάβομεν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς ἔχωμεν πλησίον μας, νὰ ἀκούωμεν τὰς σκέψεις σας, νὰ αἰσθανώμεθα τοὺς παλμούς τῆς καρδίας σας, νὰ συμβουλευόμεθα τὴν πείραν σας καὶ νὰ συντονίζωμεν τὰς δυνάμεις μας πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ τόσο ἀσπίως ἀρξαμένου ἔργου μας.

Ἠνωμένοι ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ ἃς ἔχομεν θρησκείαν: τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ ἰδεώδους σκοποῦ μας. Στηριζόμενοι ἐπὶ τῆς πίστεως ταύτης, θὰ ἐνώσωμεν τοὺς Ἑλληνας Πρόσκοπους οὐχὶ εἰς ἔνωσιν ὁμάδων ἀνευ συνοχῆς, ἀλλὰ εἰς Σῶμα καλῶς ὀργανωμένον, ἀναπτυσσόμενον διὰ τῆς μοναδικῆς ἡθικῆς προσκοπικῆς διδασκαλίας καὶ ἱκανὸν διὰ τῆς ἀδιασπάστου ἐνώσεως νὰ μεγαλοουργήσῃ. Τὴν ἔνωσιν ταύτην ἣτις δίδει τὴν δύναμιν θέλομεν νὰ ἐμφανίσωμεν εἰς τὴν νεολαίαν τῆς Πατρίδος μας.

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ. — Ἐξυψώσωμεν ὑπεράνω τῶν μικροτήτων, ὑπεράνω τῶν κομματικῶν ἀντιλήψεων, ὑπεράνω τῶν μικροφιλοτιμιῶν, ὑπεράνω τῶν ματαιοδοξιῶν καὶ ἀντιζηλιῶν αἵτινες παραλύουν πᾶσαν εὐγενῆ προσπάθειαν, πᾶν εὐγενὲς ἔργον.

Σῶμα ὡς τὸ ἰδικόν μας ἀντλεῖ τὸ μεγαλεῖον του, τὴν γοητείαν του, τὴν δύναμίν του ἐκ τῆς συναδελφώσεως, ἐκ τῆς ἀφιλοκερδείας ἐκάστου, ἐκ τῆς ἐνεργητικότητος καὶ ἐργασίας ὅλων, ἐκ τῆς εἰλικρινοῦς ἐπιθυμίας τῆς ὑποταγῆς τῶν ἀτομικῶν ζητημάτων εἰς τὸ γενικόν, καλὸν τοῦ Σώματος. Ἐὰν ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ ἀρχίσωμεν νὰ ἐργαζόμεθα, τὸ ἔργον μας θὰ ἀποφέρῃ τοὺς καρπούς του, καὶ πιστεύομεν διὰ τὸ δρέψετε τὴν ὠραιότεραν ἀνταμοιβήν, διὰ προσεφέρατε τὴν ζωὴν σας, ἐν τῇ διαπαιδαγωγῇ τῶν Ἑλληνοπαίδων, καθιστῶντες αὐτοὺς χρηστοὺς καὶ τιμίους πολίτας τῆ Κοινωνία, εὐόρκους δὲ καὶ πιστοὺς στρατιώτας τῆ Πατρίδι καὶ τῷ Βασιλεῖ.

ΛΟΧ. Α. ΠΤΕΡΗΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ

ΑΡΧΗΓΟΥΣ.

ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΦΟΡΟΥ

Ἀθήναι 9 Φεβρουαρίου 1922

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς καὶ Γεν. Ἐφόρος

πρὸς τοὺς Περιφ. καὶ Τοπικοὺς Ἐφόρους.

Ἀριθ. πρωτ. 1181.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Πρὸς τὰ Προσιοπικὰ Σώματα.

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον μετὰ λύτης ἀπεδέχθη τὴν παραίτησιν τοῦ Γενικοῦ καὶ Περιφερειακοῦ Ἐφόρου κ. Α. Λευκαδίτη ἀποχωρήσαντος λόγῳ τῶν πολλῶν ἀτομικῶν αὐτοῦ ἀσχολιῶν, ἀφοῦ δ' ἐξέφρασε αὐτῷ διὰ τοῦ Ὑψηλοῦ αὐτοῦ Προέδρου τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Σώματος τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων διὰ τὰς μέχρι τοῦδε εὐδοκίμους αὐτοῦ ὑπηρεσίας, μολι ἀνέθεσε καὶ τὸ βαρὺ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου ἀξίωμα προσωρινῶς.

Ἀναλαμβάνων καὶ πάλιν τὴν ὑπάτην ἐν τῇ Ἱεραρχίᾳ τοῦ Σώματος ἀρχὴν εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθὸν οὕτω καὶ σήμερον πάντες οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Σῶμα Ἑλλήνων Προσκόπων θὰ μὲ συντρέξωσιν εἰς τὸ βαρὺ τοῦτο ἔργον ἵνα διὰ τῆς ἀδελφικῆς συνεργασίας προαγάγωμεν τὸ Σῶμα καθιστῶντες αὐτὸ ἀντάξιον τῶν προσδοκιῶν τοῦ Ἔθνους καὶ τοῦ Βασιλέως Γενικοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

Α. Πέτρης

Ὁ Γεν. Ἐφόρος

Πρὸς τοὺς Περιφ. Τοπικοὺς Ἐφόρους
καὶ Ἀρχηγοὺς ὁμάδων

Προκειμένου νὰ διαρρυθμίσωμεν τὸν ἐν ἰσχύει Ἐσωτερικὸν Ὄργανισμὸν τοῦ Σώματος, προσκαλῶ πάντας τοὺς Βαθμούχους τοῦ Σώματος, ὅπως μέχρι τέλους Μαρτίου ἔ. ἔ. μοι γνωρίσωσι τὰς σκέψεις αὐτῶν ἐπὶ τῶν διαρρυθμιστέων κεφαλαίων τοῦ Ὄργανισμοῦ. Αἱ σκέψεις καὶ γνώμαι ὑμῶν προερχόμεναι ἐκ τῆς ἀποκτηθείσης πείρας ἐν τῇ ἐφαρμογῇ αὐτοῦ θὰ εἶναι διὰ τὴν Ἐκτελεστικὴν Ἐπιτροπὴν καὶ τὸ Διοικ. Συμβούλιον πολῦτιμον ὕλικόν πρὸς τελειωτικὸν καταρτισμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ ὄργανισμοῦ μας.

Α. Πέτρης

Κατ' ἐπανάληψιν ἐζητήθησάν παρ' ὑμῶν καταστάσεις ὀνομαστικαὶ καὶ ἀριθμητικαὶ τῆς ἐνεστώσης δυνάμεως τῶν ὑφ' ὑμᾶς ὁμάδων Προσκόπων, ἀλλὰ δυστυχῶς ὀλίγοι ἀπέστειλαν τοιαύτας μέχρι σήμερον.

Δὲν διαλανθάνει βεβαίως ὑμᾶς ἢ σπουδαιότης τῶν ζητουμένων καταστάσεων, δι' αὐτῶν θέλομεν νὰ καταρτίσωμεν τὸ Γενικὸν Μητρώον τοῦ Σώματος, ὥστε εἰς πᾶσαν στι μὴν τὸ Κέντρον νὰ γνωρίζη τὴν δυνάμιν αὐτοῦ.

Παρακαλῶ ὅπως μέχρι τῆς 15 Μαρτίου τὸ ἀργότερον μοι ἀποστείλλητε τὰς καταστάσεις ταύτας με συνοπτικὴν ἐκθεσιν τῆς ἐργασίας ὑμῶν.

Αἱ καταστάσεις καὶ ἐκθέσεις ὑμῶν θὰ μοι εἶναι πολῦτιμοι διὰ τὰς ἀνακοινώσεις μου εἰς τὴν διεθνήν προσκοπικὴν συνδιάσκεψιν, ἥτις θὰ λάβῃ χώραν τὸν προσεχῆ Ἰούλιον ἐν Παρισίοις.

Εἰς μέρη εἰς ἃ δὲν ὑπάρχουσι Περιφερειακοὶ ἢ Τοπικοὶ Ἐφόροι τὰς καταστάσεις θὰ ἀποστείλωσιν οἱ Ἀρχηγοί.

Ἐπὶ τοῦ ἰδίου ζητήματος δὲν θὰ ἐπανεέλθω, θέλω δὲ θεωρήσει ὡς μὴ ὑφισταμένους τὰς ὁμάδας ἐκείνας αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὴν διαταγὴν ταύτην, θὰ διατάξω δὲ τῇ ἐγκρίσει τοῦ Δ. Συμβουλίου τὴν διάλυσιν αὐτῶν δυνάμει τοῦ Προσκοπικοῦ Νόμου.

Ἀθήναι 3 Φεβρουαρίου 1922.

Α. Πέτρης

Ἐγκύκλιος διαταγῆ 9 Φεβρουαρίου 1922.

Ἀριθ. πρωτ. 1180

Τὸν προσεχῆ Ἰούλιον θὰ λάβῃ χώραν ἐν Παρισίοις διεθνὴς συνδιάσκεψις τῶν Προσκοπικῶν Σωμάτων. Τὸ Σῶμα Ἑλλ. Προσκόπων θὰ ἀντιπροσωπευθῇ διὰ 5 μελῶν ἐκ τοῦ Δ. Συμβουλίου καὶ ἐκ τῶν ἀνωτάτων βαθμοφόρων τοῦ Σώματος.

Ταυτοχρόνως θὰ γίνῃ καὶ προσκοπικὴ ἐκθεσις, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐκτεθοῦν διάφορα ἀντικείμενα καὶ ἐκ-

δόσεις προσκοπικαί ἤτοι : Βιβλία, περιοδικά, ἀντικείμενα προπαγάνδας, Ἐγκόλπια, βιβλιάρια ταυτότητες, σήματα ἐνωμοτίας, ἐπαθλα ἀγώνων, πτυχία, φωτογραφίαι, ἡμερολόγια προσκοπικά, σκηνές, εἶδη στρατοπέδου, κάρτ-ποστάλ προσκοπικά, ἀρχεῖα ὁμάδων, ἀγγελίαι καὶ ἄλλα ἀντικείμενα προσκοπικῆς φύσεως. Ἐκαστον σῶμα ἢ ὁμάς δύναται νὰ ἀποστείλῃ πᾶν ἀντικείμενον κατασκευασθὲν ὑπὸ τῶν προσκόπων καὶ προσκοπικῆς φύσεως εἰς τὸν Γεν. Γραμματέα καὶ Γ. Ἐφορον τοῦ Σ. Ε. Π. ὁδὸς Νίκης 11, μετὰ συνοπτικῆς ἐκθέσεως. Οὗτος δὲ θὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀποστολὴν αὐτῶν εἰς Παρισίους καὶ τὴν ἐπιστροφὴν αὐτῶν εἰς τοὺς ἀποστολεῖς.

Τὰ δέματα θὰ σταλῶσι τὸ βραδύτερον μέχρι 1ῆς Ἀπριλίου ἔ. ἔ. εἰς τὰ Γραφεῖα Προσκόπων.

Ὁ Γεν. Γράμ. καὶ Γ. Ἐφορος
Δοχαγὸς Πτέρης

ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥ ΧΑΡΡΥ

(Μετάφρασις Δος Alex)

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Βλέπαμε συχνὰ τὸν Πρόσκοπο Χάρρυ καθισμένον στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου, νὰ γράφῃ μυστηριωδῶς πάντοτε καὶ σὲ κανένα ποτὲ δὲν ἔδειχνε αὐτὰ ποὺ ἔγραφε. Στὶς ἐκδρομῆς, στὰ στρατόπεδα τὶς ὥρες ποὺ ὄλοι οἱ ἄλλοι ἐπαιζαν ἢ ἐδιασκέδαζαν διαφοροτρόπως ὁ Χάρρυ ἔγραφε κι' ὅταν τὸν ἐπλησίαζε κανεὶς περιεργὸς ἐκλείνε βιαστικὰ τὸ καρνέ του. Πολλὲς φορές τὸν ἐπειράζαμε πῶς ἦταν ἐρωτευμένος κι' ἔγραφε στίχους, μὰ δὲν μᾶς ἀπαντοῦσε ποτέ. Ὑστερα ἀπὸ κάμποσο καιρὸ μοῦ τὸ ἐμπιστεύθηκε καὶ μὲ τὴν ἔγκρισιν τοῦ τὸ δημοσιεύω.

Pierre Girard

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ

Νὰ ζῆς μέσα στὸ δάσος τί ἀπόλαυσις ! ἀγκαλιαστὰ μὲ τὴ φύσιν, κουβεντιάζοντας μὲ τὰ δένδρα, μέσα στὸ ἀπειρο, μέσα στὰ φυλλώματα καὶ κάπου-κάπου στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας ν' ἀκοῦς ἀπὸ μακριὰ κάποιον καβαλλάρη νὰ περνᾷ ἢ ἕνα σκύλο νὰ φωνάζῃ ἢ τὴ φωνὴ τοῦ ἡκίωον. Νὰ ζῆς μέσα στὸ δάσος, ν' ἀναπνέης τὸ μυρωμένο ἀέρα, ν' ἀκοῦς τὸ ρυάκι νὰ τρέχῃ, νὰ βλέπῃς τὸ καθάριο του νερό !

Νᾶσαι ἐλεύθερος ! ἐλεύθερος νὰ τρέχῃς, νὰ τραγουδᾷς, νὰ διαβάζῃς κι' ὕστερα τὶς νύχτες νὰ πέφτῃς νὰ κοιμᾷσαι κουρασμένος μέσα στὴ σκηνὴ ἐνῶ ἢ ἀναμένη φωτιὰ ἀπ' ἔξω εἶχεν τὸ κοκκινωπὸ τῆς φῶς.

ΣΤΗΛΗ ΓΕΝ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣ

Ἀγαπητοὶ πρόσκοποι,

«ΑΓΑΠΑΤΕ, ΦΥΛΑΓΤΕΤΕ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ», αὐτὰ τὰ ὠραῖα λόγια ἔχει γράψῃ ἡ Σεπτῆ καὶ Καλῆ μας Βασίλισσα, ἡ Μητέρα τοῦ κάθε ὠραίου κα-

λοῦ διὰ τὴν Πατρίδα μας. Σ' αὐτὰ τὰ ὠραῖα Βασιλικά λόγια σὰς προσθέτω ἐγὼ μιὰ ἄλλη λέξιν « Ἀγαπάτε, φυτεύετε καὶ φυλάττετε τὰ δένδρα ». Πρόσκοποι, στρέψετε γύρω τὸ βλέμμα σας καὶ θὰ δῆτε τὴν φτώχεια

τοῦ φυτικῆς μας κόσμου. Ὅπως ὁ μεγάλος αὐτὸς πόλεμος ἔκαμε τόσα πολλὰ ἀνθρώπινα θύματα διὰ τὰ ὁποῖα θρηνοῦμεν οὕτω κατεστράφησαν καὶ τὰ ὠραιότερά μας δάση, ἄλλα ἀπὸ ἀνάγκη πολεμικῆ, ἄλλα ἔκαψαν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἄλλα ἀπὸ ἕνα ἐχθρὸν ἀκαταλόγιστον ποὺ λέγεται Ἑλλην χωρικός ἢ τσοπάνος. Αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος καταστροφεὺς τῶν δασῶν μας ποὺ δὲν ἠδυνήθη νὰ καύσῃ ὁ ἐχθρὸς μας, αὐτὸς εἶναι ἕκείνος ποὺ ἐγύμνωσε τὰ ὀλοπράσινα βουνά, τὴν Πάρνηθα, τὴν Πεντέλη, τὸν Ὑμηττὸν καὶ τόσα ἄλλα. Ὁ ἐχθρὸς αὐτὸς δὲν ἄφισε οὔτε τὸ μοναδικό, τὸ ζηλεμένο δάσος τοῦ Τατοῦ. Ὅταν γυρίζῃ κανεὶς καὶ βλέπει στὴ ράχη τῶν βουνῶν τὰ καμμένα δάση σὰν μεγάλες πληγὲς ἀνιάτες, πονεῖ βαθειὰ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ ἔχει γίνει γιὰ τὸ κακὸ αὐτὸ ἐπιδρᾷ φοβερὰ στὴν ὑγείαν μας. Τὰ δένδρα εἶναι ἡ ζωὴ μας, αὐτὰ μᾶς χαρίζουν τὸ ὀξυγόνον ποὺ μᾶς δίδει ὑγείαν, αὐτὰ μᾶς κάνουν νὰ ξεκουράζονται τὰ μάτια μας στὸ ὠραῖο πράσινο χρῶμα ποὺ σκεπάζει τὰ πετρώδη βουνά μας, αὐτὰ μᾶς δίδουν πλοῦτον, αὐτὰ στολίζουν τοὺς δρόμους, τὰς λεωφόρους, τὰ πάρκα μας. Αὐτὸ τὸ κακὸ ζητῶ ἀπὸ κάθε Σῶμα Προσκόπων, ἀπὸ κάθε Ὀμάδα, ἀπὸ κάθε πρόσκοπο, νὰ διορθώσωμεν, αὐτὴ τὴν ἀπαίτησιν ἔχω ἐν ὀνόματι τῆς Βασίλισσας μας. Κάθε Ἀρχηγὸς μὲ τὴν ὁμάδα του ἄς ἀναλάβῃ ὑπὸ τὴν προστασίαν του ἕνα δάσος, ἕνα καμμένο βουνό, ἕνα ξερὸ κομμάτι γῆς. Ἄς φυτεύσῃ, ἄς συντηρήσῃ, ἄς προφυλάξῃ, ἄς προστατεύσῃ μὲ ὕλην τοῦ τὴν δύναμιν τὰ δένδρα του. Ἄς διδάξῃ, ἄς νουθετήσῃ, ἄς ἐπιβάλλῃ μὲ τὴν δύναμιν τῆς λογικῆς τὴν ἀγάπην καὶ τὴν λατρείαν στὰ δένδρα

εις ὄσους δὲν καταλαβαίνουν τὴν χρησιμότητά των.

Οἱ Ἀμερικανοὶ πρόσκοποι δταν ἀπέθανεν ὁ Πρόεδρος Ροῦσβελτ, εἰς μνήμην αὐτοῦ ἐφύτευσαν ἕκαστος ἓνα δένδρον.

Ἄς μιμηθῶμεν τὸ παράδειγμά των καὶ ἄς φυτεύσωμεν ὄχι ἓνα μόνον ἀλλὰ ὄσα δυνάμεθα, ὄσα χρειάζονται διὰ τὰ δώσωμεν στὰ βουνά μας ἓνα καταπράσινο χρωμα, ἓνα χρωμα ἐλπίδος καὶ χαρᾶς. Τότε, ἀγαπητοί μου Πρόσκοποι, θὰ δυνάμεθα νὰ βλέπωμεν ὑπερήφανοι τὸ ἔργον μας, ἔργον ἐκπολιτιστικὸν στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ βου ἱερῆρου τοῦ Νόμου τῶν Προσκόπων «ὁ πρόσκοπος ἀγαπᾷ καὶ προστατεύει τὰ ζῶα καὶ τὰ φυτὰ».

Α. Πτέρης
F. F. S. E. H.

ΟΙ ΠΡΟΣΚΟΠΟΙ

Μὲ ὠμορφιά ζωγραφιστή, μὲ ζηλευμένη χάρι
γοργοπεροῦν οἱ πρόσκοποι, τῆς χώρας τὸ κάμαρι.
Μὲ τὴ χυτὴ κορμωστασιά ἢ φτερωτὴ τους νειότη
ἀστράφτει ὄλη καὶ ποθεὶ σὲ ὄλα νῆνε πρώτη.
Στὴν κολυμβήθρα τῆς ζωῆς προβάλλουν βαφτισμένοι
μὲ ὄψιν ὀλοκάθαρα, σεμνοὶ, ἀνδρειωμένοι,
μὲ θέλησιν ἀκλόνητη, μὲ προκοπὴ μεγάλη
στῆς γαλανῆς Ἑλλάδας μας τὴ μητρικὴ ἀγάλη!
Βλαστάργια τῆς φυλῆς γερὰ στοῦ ἡλίου τὲς ἀχτίδες
ἀνθοκοποῦνε γύρω τους μυριόχρωμες ἐλπίδες,
πὼς θὲ νὰ γίνουν ἥρωες, θὰ φθάσουνε τὴ δόξα
μὲ τ' ἀργυρένια, τὰ λαμπρὰ τῆς ἀρετῆς των τόξα!
Περωῦνε κάμπους καὶ βουνὰ παιδρὰ στρατιωτόνια
μὲ γέλοια, μὲ φαγῆς χαρᾶς, μὲ χίλια τραγουδάκια
καὶ χαιρετοῦν τὸ διάβα τους τῆς ἐξοχῆς τὰ μέρη
τὰ γοργοφτέρουγα πουλιά, τὸ δροσερὸ ἀγέρι,
Στ' ἀγώνισμά τους πεταχτοὶ μὲ ζῆλο, μ' εὐθυμία
πολύτιμο ἐφόδιο, κερδίζουνα ὑγεία
καὶ μὲ λεπτόν ἱπποτισμὸ βραβεῖο καλωσύνης
στὴ ἕοδοστόλιστη φαληὰ τῆς συναδελφοσύνης.
Καὶ δταν στρέφουνε τὸ νοῦ ψηλά στον Παρθενῶνα
καὶ τῶν Μουσῶν τὰ νάματα ζητοῦν στον Ἑλικῶνα,
τοὺς ἀντικρύζει μὲ στοργῇ ἢ λατρευτὴ Πατρίδα
καὶ δίνοντας στὰ χέρια τους τιμῆς χρυσὴν ἀσπίδα,
τοὺς εὐλογεῖ μ' ἀγνὲς εὐχῆς, μὲ ἀνθη τοὺς μυρώνει
καὶ τὸν πανώρηο νικητὴ μὲ δάφνη στεφανώνει!....

Χροῦπισια

II. Κυριαξῆς

Διευθυντῆς τοῦ Δημ. Σχολείου

ΣΤΑ ΞΕΝΑ-

Τώρα ποῦ θὰ φύγω καὶ θὰ πάω ὅτὰ ξένα
Καὶ θὰ ζοῦμε μῆνες, χρόνους, χωρισμένοι.
Ἄφησε νὰ πάρω κάτι κι' ἀπὸ ὀένα,
Γαλανὴ Πατρίς μου, πολυαγαπημένη!
Ἄφησε μαζί μου φυλαχτὸ νὰ πάρω
Γιὰ τὴν κάθε λύπη, κάθε τι κακό.
Φυλαχτὸ ἀπ' ἀρρώστια, φυλαχτὸ ἀπὸ χᾶρο
Μόνο λίγο χῶμα, χῶμα Ἑλληνικό.

Χῶμα δροσιμένο μὲ νυχτιᾶς ἀγέρι,
Χῶμα βαφτισμένο μὲ βροχὴ τοῦ Μᾶη,
Χῶμα μυρωμένο ἀπ' τὸ καλοκαίρι,
Χῶμα εὐλογημένο, χῶμα ποῦ γεννάει,
Μόνο μὲ τῆς πούλιας τὴν οὐράνια χάρι,
Μόνο μὲ τοῦ ἡλίου τὰ θερμὰ φιλιὰ,
Τὸ μοσχάτο κλῆμα, τὸ ξανθὸ σιτάρι,
Τὴ γλῶρῃ τὴ δάφνη, τὴν πικρὴ ἐλιά.

Χῶμα τιμημένο, ὅπου τῶχουν σκάψει
Γιὰ νὰ θεμελιώσουν ἓνα Παρθενῶνα...
Χῶμα δοξασμένο, ὅπου τῶχουν βάψει
Αἵματα ὅτὸ Σοῦλι καὶ ὅς τὸ Μαραθῶνα.
Χῶμα πῶχει θάψει λείψανα ἀγιασμένα
Ἄπ' τὸ Μεσολόγγι κι' ἀπὸ τὰ Ψαρά.
Χῶμα ὅπου φέρνει στὸν μικρὸν ἐμένα
Θάρρος, περηφάνεια, δόξα καὶ χαρά.

Θὲ νὰ σὲ κρεμάσω φυλαχτὸ στὰ στήθια,
Κι' δταν ἡ καρδιά μου φυλαχτὸ σὲ βάλῃ,
Ἄπὸ σὲ θὰ παίρῃ δύναμι, βοήθεια
Μὴ τὴν ξεπλανέσουν, ἄλλα, ξένα κάλλη.
Ἡ δικὴ σου χάρι θὰ μὲ δυναμώνῃ
Κι' ὅπου κι' ἂν γυρίσω, κι' ὅπου κι' ἂν σταθῶ
Σὺ θὲ νὰ μοῦ δίνῃς, μὰ λαχτάρα μόνῃ.
Πότε στὴν Ἑλλάδα πῶσω θὲ ν' ἀρθῶ.

Κι' ἂν τὸ ριζικό μου—ἔρημο καὶ μαῦρο—
Μοῦ ὄγραφε νὰ φύγω... καὶ νὰ μὴ γυρίσω,
Τὸ στερνὸ συχώριο εἰς ἔξένα θαῦρω
Τὸ στερνὸ φιλί μου σένα θὰ χαρίσω...
Ἔτσι κι' ἂν σὲ ξένα χῶματα πεθάνω
Καὶ τὸ ξένο μνήμα θὰ ὄναι πῶ γλυκὸ
Σὰν θαφτῆς μαζί μου στὴν καρδιά μου ἐπάνω.
Χῶμα ἀγαπημένο, χῶμα Ἑλληνικό!

Γεώργ. Δροσίνης

PIERRE GIRARD

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΩΡΜ

Ἀρχηγὸς Ὁμ. Προσκόπων

Μετάφρασις Ἀδῶς Μ.—Χ. Λουριώτη

I

Ὁ γιάτρος σηκώθηκε, διέσχισε τὸ δωμάτιο βιαστικά, ἀνοίξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε τὸν κ. Λώρμ.

— Εἶναι ἀνάγκη, τοῦ εἶπε, νὰ γίνῃ ἀμέσως ἐγχείρησις. Ὁ γυιὸς σας ἔχει σκολημοειδίτη, καὶ θεωρῶ ἀπαραίτητο νὰ μὴ ἀργοπορήσουμε. ἔχομε τὴν ἀδεία σας γιὰ νὰ προβοῦμε ;

Ὁ κ. Λώρμ ἦταν ἄνθρωπος μὲ δυνατὸ χαρακτήρα, καὶ τὸ πρόσωπό του πού γιὰ μιὰ στιγμή ἀλλοιώθηκε ἀπὸ τὴν συγγίνησι. γρήγορα πάλι ξαναβροῆκε τὴν συνηθισμένη ἀταξία του.

— Μάλιστα εἶπε.

Ὁ γιάτρος δὲν περιέμενε περισσότερο, ἀλλὰ ἔσπευσε πρὸς τὸ τηλέφωνο καὶ ἐζήτησε νὰ τοῦ σταλῇ τὸ γρηγορότερο ἓνα αὐτοκίνητο.

«...Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ἀκόμη τίποτε, Κύριε. Ἡ ἐγχείρησις βεβαίως ἐτελείωσε καὶ ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεῦω στὴν ἐπιτυχία της, ἀλλὰ αἱ ἐπιπλοκαὶ εἶναι πάντοτε ἐπίφοβοι. Ἐν τούτοις ἡ καλὴ κρᾶσις τοῦ γυιὸς σας καὶ ἡ κατάστασις του ὡς αὐτὴ τῆ στιγμῆ μὲ κάνουν νὰ πιστεῦω πῶς ὅλα θὰ πάνε καλὰ. Γι' αὐτὸ σᾶς συμβουλεύω νὰ γυρίσετε στὸ σπῆτ' σας καὶ νὰ πάρετε λίγο ὑπνωτικό, ὥστε νὰ μπορέσετε, μὲ τὸν ὕπνο, νὰ ἀνάπαυθῆτε γιὰ λίγη ὥρα.»

Ὁ χειρῦργος ἐπέτεκετο ὀρθιος μπροστὶ στὸ γομαφεὶο του μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, καὶ μιῶντας μὲ λόγια σταθερὰ μὲ τὸ πρῶτο σοῦ ἐνέπνεε ἐμπιστοσύνη. Αἰσθανόσουν, βλέποντάς τον ἔτσι ζωηρό, μὲ κάτι τι τὸ νεανικὸ στὸ πρόσωπο, μ' ὅλα του τὰ πενήντα χρόνια, πῶς αἱ κινήσεις αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου θὰ διευθύνοντο ἀπὸ ἓνα γερὸ κεφάλι. Καὶ γι' αὐτὸ καὶ ὁ κ. Λώρμ καθισόχασε περισσότερο κυττάζοντάς τον παρὰ μὲ ὅσα τοῦ ἔλεγε.

Γύρισε στὸ σπῆτι του, κι' ἀμέσως ἔπεσε στὸ κρεβάτι ὅπου μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ὑπνωτικοῦ κοιμήθηκε γιὰ κάμποση ὥρα.

Τὴν ἄλλη μέρα τὶ νέα ἦσαν πιά ἐντελῶς εὐχάριστα, καὶ τοῦ ἔδωσαν τὴν ἀδεία νὰ δῆ τὸν γυιὸ του.

Ὁ νέος ἦταν ξαπλωμένος στὸ κρεβάτι του, ἀποκαμωμένος.

Στὸ κουρασμένο καὶ χλωμὸ του πρόσωπο μόλις μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὴ ζωὴ, πού ἀγρυπνοῦσε στὸ νεανικὸ του σῶμα. Χαμογέλασε καὶ θέλησε νὰ μιλήσῃ μὰ δὲν τὸ κατώρθωσε. Κι' ἡ γοσοκόμος, πού φοβόταν γι' αὐτὸν τὴν παραμικρὴ συγγίνησι, παρεκάλεσε τὸν κύριον Λώρμ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

II

Ὁ γιάτρος μπῆκε βιαστικὸς στὴν κάμαρα κι' ἔρριψε τὸ βλέμμα του στὸν πίνακα ὅπου ἦταν σημειωμένη ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀρρώστου: 37.1, 37, 36.9, 37, 37.

«Καλὰ πάμε», εἶπε, καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν Φίλιππον: «Λοιπὸν, μικρὸ μου φίλε, βρισκόμεθα ἤδη στὴν ἀνάγκη, σὲ ὀκτὼ μέρες θὰ εἶσαι ἐλευθερὸς!»

Θὰ δυσκολευόταν κανεὶς νὰ διακρίνῃ κάποια συμπάθεια στὸ ψυχρὸ του βλέμμα. Καὶ ὅμως ὑπῆρχε, γιατί ἦταν γι' αὐτὸν μιὰ μεγάλη χαρὰ νὰ σώξῃ τὴ ζωὴ τῶν ἀρρώστων του! Καὶ στὸ ψυχρὸ του αὐτὸ βλέμμα θὰ μπορούσε νὰ διακρίνῃ ἓνας καλὸς παρατηρητὴς τὴν ἀπέραντη ἀγάπη του γιὰ τὴ ζωὴ.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, βιαστικὸς πάντοτε, ἄφινε αὐτὸν τὸν ἀρρώστο, πηγαίνοντάς νὰ παρηγορήσῃ ἄλλες δυστυχίες.

Ὁ Φίλιππος αἰσθανόταν τὴ ζωὴ πού λίγο λίγο τὸν ξαναζωογονοῦσε ὅλον. Ἄρχισε πάλι νὰ πεινάη, νὰ διψᾷ καὶ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὥρα μὲ τὴν ὥρα ξαναβροῆκε κάτι πέρα πάνω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.

Συλλογιόταν πολὺ, συλλογιόταν τὴ ζωὴ πού κόντεψε νὰ χάσῃ καὶ πού ποτὲ προητέρα δὲν εἶχε ἀνησυχῆσει γι' αὐτήν. Ἄλλοτε, τὰ λόγια ζωὴ καὶ θάνατος ἦσαν γι' οὐτὸν λόγια ἀόριστα. Μὰ τώρα ὅμως πού βρισκόταν στὴν ἀνάγκησι ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀσθενεία του, ἔβλεπε τὴ ζωὴ μ' ἄλλα μάτια, τοῦ φαινόταν πλούσια, ὡμορφη, ἀπέραντη...

Καὶ ἔκριναν βέβαια πῶς ἄξιζε τὸν κόπο νὰ τὴν διατηρήσουν ἀφοῦ εἶχαν βάλῃ τι δυνατὸ τους γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσουν νὰ σβύσῃ, ἀφοῦ, σκυμμένος ἀπάνω του, στὸ θάλαμο τῶν ἐγχειρίσεων, ἓνας ἄνθρωπος ἀσχολήθηκε γιὰ ὥρα σὲ μιὰ δύσκολη καὶ βιαστικὴ ἐργασία, κόβοντας, σκάβοντας μέσα στὶς σάρκες. Οὔτε στιγμὴ δὲν εἶχαν διστάσει οὔτε στιγμὴ δὲν εἶχαν ἀργοπορήσει. Τὴ σέψιμ ἀκολούθησε ἀμέσως ἡ πράξις καὶ τοῦ ἔσωσαν τὴ ζωὴ.

Ἐπίστευαν λοιπὸν πῶς ἡ ζωὴ του εἶχε κάποια ἀξία, ἐπίστευαν πῶς ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο της μέσα στὸ πληγωμένο του σῶμα. Γιατί ἄραγε; καὶ γιὰ ποιὸν ἀπώτερο σκοπὸ;

Ἡ ζωὴ του δὲν ἦταν παρὰ μιὰ συνέχεια ἀπὸ μέρες πού ἡ μιὰ ἔμοιαζε στὴν ἄλλη, μέρες μελέτης ἢ περισσότερες καὶ μερικὲς μέρες ἀναπαύσεως. Σὲ κανέναν δὲν εἶχε κάνει καλὸ, γιὰ κανέναν δὲν εἶχε κοπιάσει, μόνον γιὰ τὸν ἑαυτὸ του εἶχε ἐνδιαφερθῆ, διατί λοιπὸν οἱ ἄλλοι ἀνησυχοῦσαν γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ζωῆς του;

Ὁ ἥλιος, πού ἀπ' τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο χυνόταν στὴν κάμαρα, τοῦ χάιδευσε τὸ πρόσωπο. Ἦταν σὰν νὰ ξαναβροῖσε μιὰ χαμένη εὐτυχία, σὰν νὰ εἶχε συγκεντρωθῆ μέσα του ἡ ἀγάπη ἀπὸ γενεὲς ἀτέλειωτες, γιὰ νὰ λατρεύσῃ τῆς φωτεινῆς ἀχτίδες τοῦ ζωογόνου ἄστρου.

Καὶ μήπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν σὰν κι' αὐτὸν; ἐγώϊσταί πού ζοῦσαν μὲ τῆς συνήθειές τους, κανονισμένες σύμφωνα μὲ τὸ συμφέρον τους; Ἐξοῦσε ὁ καθένας γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, χωρὶς ποτὲ νὰ αἰσθάνεται τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς χωρὶς οὔτε καν νὰ νοιώθῃ τὸ αἶμα πού ἔτρεχε μέσα στῆς φλέβες του.

Ἡ σκέψεις αὐτὲς ποὺ ἀλληλοσυγκρούονται στὸ κουρασμένο κεφάλι τοῦ νέου ἀντὶ νὰ τὸν ἀποκάμουν ἀκόμη περισσό-
τερο, τὸ ἐναντίον τὸν γέμιζαν χαρὰ καὶ ἐνθουσιασμό.
Ἐπειδὴ εἶχε ἰδῆ ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸ θάνατο βρῆκε τέλος
πάντων τὴν ἐγνοια τῆς ζωῆς, τὴν ἀγάπη γιὰ τὴ ζωὴ, ποὺ
αὐτὴ τῆ στιγμῇ τὸν πλημμύριζε ὅλον.

III

Ὁλόγυμνος στὴν ἀκρογιαλιά ὁ Φίλιππος περνοῦσε ὥρες
δλόκληρες κάτω ἀπὸ τὸν καυστικό καλοκαιριάτικο ἥλιο.

Ξαπλωμένος στὴν ἀμμονδιά αἰσθανόταν τὸ φῶς νὰ τοῦ
θαμπώη τὰ μάτια, τὶς θερμαντικὲς ἀχτίδες τοῦ νὰ τοῦ
καίνε τὴν ἐπιδερμίδα, καὶ νὰ δίδουν στὸ σῶμα τοῦ τὸ χρώμα
καλοψημένης στάμνας. Ἦταν βυθισμένος στὴν ἰδιά του
θερμότητα ποὺ ἐπεκτείνεται καὶ ἀναμυγνιέτο μὲ τὴ ζέση
τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἦταν μεγάλη, γιατί μερὰ μὲ τὴν ἡμέρα
ἐβλεπε τὰς δυνάμεις τοῦ νὰ αὐξάνουν, αἰσθανόταν τὸ σῶμα
τοῦ γεμάτο ζωὴ καὶ ἐκινήσια. Δὲν χόρταινε νὰ γεμίξῃ τοὺς
πνεύμονάς τοῦ μὲ τὸν καθαρὸ θαλασσινὸ ἀέρα, ν' ἀπλώη
τὰ χέρια μὲ μιὰ κίνησι ποὺ θὰ ἔλεγε κανεὶς πὸς ἤθελε ν.
ἀγκυλιάσῃ ὀλόκληρη τὴ φύσι, νὰ γυμνάξῃ ἀδιάκοπα κάθε
μέλος τοῦ σώματός τοῦ, νὰ γυμνάξῃ τὸ πνεῦμα τοῦ μὲ τὴ
σκέψι, καὶ μὲ δύο λόγια τέλος νὰ ζῇ!

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

ΙΝΔΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ.— Διαλλέγουμε ἓνα ὀμαλὸ ἔδαφος καὶ
μαζεύουμε ὄσους δὴποτε παΐκτες ποὺ σχηματίζουν ἓνα
τετράγωνο. Ὁ ἓνας μένει ἔξω καὶ εἶναι ὁ κυνηγὸς ποὺ κρα-
τόντας ἓνα μαντήλι μὲ κόμπο στὴν ἄκρη κτυπάει τοὺς
παΐκτας. Αὐτοὶ γιὰ νὰ προφυλαχτοῦνε σκύβουνε μὲ τὸ
μέτωπο πρὸς τὰ κάτω γιατί τότε δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ
τοὺς κτυπήσῃ ὁ κυνηγός. Ὁ παΐκτης ποὺ θὰ κτυπηθῇ δι-
καίως γίνεται κυνηγός ἂν ὁμοῦ κτυπηθῇ ἄδικα δηλ. σὲ
στιγμῇ ποὺ εἶναι σκυμμένος ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀναγκάσῃ
τὸν κυνηγὸ νὰ σκύψῃ καὶ νὰ τὸν κτυπήσῃ αὐτός.

Ο ΤΡΙΤΟΣ.— Διαλλέγουμε ἓνα ὀμαλὸ ἔδαφος, ὕστερα μα-
ζεύουμε 30—40 παΐκτας καὶ τοὺς βάζουμε νὰ σχηματίσουν
δύο κύκλους μὲ τὸ ἴδιο κέντρο (ὁ κάθε κύκλος θ' ἀλέξῃ
ἀπὸ τὸν ἄλλον ὡς 30-ἑκατοστά). Στὸν μέσα κύκλο πάνε οἱ
μονοὶ καὶ στὸν ἔξω οἱ ζυγοὶ, ὁ ἓνας πρὸς τὸν ἄλλο. Τότε
δύο ἄλλοι παΐκτες ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἓνας εἶναι κυνηγός
καὶ ὁ ἄλλος λαγός στέκονται ἔξω ἀπὸ τὸν ἔξωτερικὸ
κύκλο.

Σκοπὸς τοῦ παιγνιδιοῦ. Ὁ κυνηγὸς προσκαθεῖ νὰ
ἐμποδίσῃ τὸ λαγὸ νὰ μῆ μέσα στὸν κύκλο καὶ τρέχουν
καὶ οἱ δύο τριγύρω. Ἄμα κἀπορθώσῃ καὶ μῆ μέσα στὸν
κύκλο ὁ λαγὸς στέκεται ἀμέσως μπροστὰ ἀπὸ ἓναν μονὸ
ἀριθμὸ καὶ τότε ὁ ζυγὸς ἀριθμὸς τῆς ἰδίας γραμμῆς γίνεται
ἀμέσως λαγός καὶ ἀρχίζει τὸ ἴδιο παιγνίδι. Ἄν κτυπηθῇ
πρὶν προφθάσῃ νὰ σταθῇ πρὸς σ' ἓναν ἀριθμὸ γίνεται
ἀμέσως λαγός.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΑΡΧΗΓΟΥΣ

Η ΟΜΑΣ

Ὁμιλήσαμεν ἄλλοτε περὶ τῶν καθηκόντων τοῦ Ἀρ-
χηγοῦ καὶ τοῦ Ἐνωμοτάρχου σήμερα θὰ μιλήσωμεν
ἰδιαιτέρως περὶ Ὁμάδος.

Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ θὰ ποῦμε θὰ σᾶς φανοῦν
ὅτι ἀντίκεινται ἴσως κατὰ τι πρὸς τὸν Ὁργανισμόν
τοῦ Σώματος, ἀλλὰ ὑπάρχουν μερικὰ σημεῖα ποὺ τὰ
ἀφήνομεν ἐπίτηδες κάπως ἀόριστα γιὰ νὰ τὰ κανονίξῃ
ὁ Ἀρχηγὸς ἐκάστοτε ἀναλόγως τῶν περιστάσεων.
Ὅσα λέγομεν λοιπὸν εἶνε ἀπλῶς ἡ βᾶσις.

Ὁ ὄργανισμὸς τοῦ Σώματος κανονίζει ὡς ἀριθμὸν
προσκόπων ἐκάστης ὀμάδος ἀπὸ 30-48 καὶ ὄση καὶ
ἂν εἶναι ἡ ἐπιθυμία μας νὰ ἴδωμεν ἐξάπλωσιν τοῦ
Προσκοπισμοῦ δὲν μπορούμεν ἐν τούτοις νὰ μὴ ἀνα-
γνωρίσωμεν ὅτι φέρει μεγάλην εὐθύνην ὁ Ἀρχηγός
ποὺ διευθύνει τόσα παιδιὰ. Κατὰ τὴν γνώμην μου
μάλιστα ἡ ὀμάς δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ περισσο-
τέρους τῶν 30 προσκόπων γιὰ νὰ μὴ ὀρῇ εὐσυνήδητα
νὰ διοικῇ καὶ νὰ ἐπιβλέπῃ ὅλους.

Ὁ Ἀρχηγὸς φυσικὰ πρέπει νὰ διαλέγῃ καλὰ τὸν
Ἐπαρχηγὸ τοῦ γιατί αὐτὸς θὰ τὸν τηρῇ ἐνήμερον
τοῦ τι γίνεται καὶ αὐτὸς θὰ τὸν ἀναπληρώη ἐκεῖ
ὅπου αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ παρευρεθῇ.

Ὁ Ἀρχηγὸς κατὰ τὴν γνώμην μου πρέπει νὰ εἶναι
23-24 ἐτῶν, διότι αὐτὴ ἡ ἡλικία εἶναι ἡ μᾶλλον λο-
γικὴ καὶ μόνον σ' ἓνα νέον τοιαύτης ἡλικίας μπορούν
εἶ γονεῖς νὰ ἐμπιστεύωνται ἄφοβα τὰ παιδιὰ τους.
Ὁ Ἐπαρχηγὸς ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ εἶναι μικρότερος
τῶν 18 ἐτῶν, διότι ἀπαιτεῖται καὶ αὐτὸς νὰ ἔχῃ ἀρ-
κετὴν πείραν.

Πόσοι Ἐπαρχηγοὶ ἢ Ἀρχηγοὶ εἶχαν ὄλην τὴν κα-
λὴν διάθεσιν νὰ ἐργασθῶν, ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἀρκετὴν
πείραν ὥστε νὰ χειρισθῶν τὸ κάθε ζήτημα καὶ ἀπε-
τύγχαναν.

Διὰ τοῦτο προσοχή, μεγάλη προσοχή ἀπαιτεῖται
εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν βαθμοφόρων.

Ἐν τοῦ Γαλλικοῦ

Korbiniou

ΧΡΗΣΙΜΟΙ ΟΔΗΓΙΑΙ

— Προφυλακτικὰ τῶν ὀφθαλμῶν :

Μὴ ἐκθέτετε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας εἰς ἄπλετον φῶς ὡς εἰς
τὸ ἤλεκτρικόν.

Μὴ ἐκθέτετε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας εἰς ψυχρὸν ἀνεμον.

Μὴ βρέχετε τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅταν οὗτοι εἶναι ἠρεθισμέ-
νοι διὰ ψυχροῦ ὕδατος, ἀλλὰ πάντοτε διὰ θερμοῦ.

Μὴ ἐργάζεσθε ἔχοντες τὸ φῶς κατὰ πρόσωπον.

Μὴ μεταχειρίζεσθε ἀλεξίφωτα χρωματιστὰ ἀλλὰ ὕλινα.

Μὴ ἐκ θερμοῦ εἰς ψυχρὸν δωμάτιον εἰσερχεσθε.

Μὴ κοιμᾶσθε ἀπέναντι τοῦ παραθύρου διὰ τοῦ ὁποίου τὸ
φῶς θὰ πέσῃ ἀποτόμως ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν σας κατὰ τὴν
ἐγερσιν.

Μὴ ἀνοίγετε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας ἐντὸς τοῦ ὕδατος καὶ
ἰδιαιτέρως ὅταν τοῦτο εἶναι ἀλμυρὸν.

Μὴ ἀναγνώσσετε μὴδὲ γράψετε μὲ ἀνεπαρκῆ φωτισμόν.

Γράφοντες νὰ ἔχετε τὸ φῶς πρὸς τὸ ἀριστερὸν μέρος.

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΛΟΥΩ

ΕΤΗΛΗ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

Ἐπεριπάτου ἐπὶ τῆς γεφύρας τῆς Ἰένης, ἔκαμνε ἓνα δυνατὸ ψῦχος. Ὁ Σηκουάνας ἦτο τρικυμιώδης. Οἱ ὀφθαλμοὶ μου παρηκολούθουν ἓνα πλοιαράκι φορτωμένο μὲ ἄμμον πού ἐπροσελάθη νὰ περάσῃ ἀπὸ τελευταῖον τόξον τῆς γεφύρας. Αἴφνης ἀνατρέπεται βλέπω τὸν ναύτην νὰ προσπαθῇ νὰ κολυμπήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐκατόρθωνε. «Αὐτὸς ὁ δυστυχὴς θὰ πνιγῇ;» ἔλεγον. Μοῦ ἐπῆλθεν ἀμέσως ἡ ἰδέα νὰ πᾶσω εἰς τὸν ποταμὸν διὰ νὰ τὸν σώσω, ἀλλὰ ἤμουν 47 ἔτῶν καὶ οἱ ρευματισμοὶ δὲν ἄστειεύονται. Ἐπειτα ἔκαμνε τόσο κρύο..., «θὰ ἤμουν τρελλὸς εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου καὶ ὅταν θὰ εἶμαι καρφωμένος εἰς τὸ κρεβάτι μου ἀπὸ τοὺς πόνους, ποῖος θὰ ἔλθῃ νὰ με ἰδῇ, ποῖος θὰ σκεφθῇ δι' ἐμένα. Θὰ εἶμαι μόνον ἀρημμένος εἰς τὸν θάνατον ὅπως καὶ τὸ παρελθὸν ἔτος». Μὰ τί δ'άβολο ὅταν εἶναι κανεὶς ναυτικὸς πρέπει νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ κολυμβᾷ.

Ἐπήγαινα βιαστικὸς εἰς τὸ σχολεῖον τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἤρχισα νὰ σκέπτομαι ἄλλο πράγμα. Αἴφνης μιὰ φωνὴ μοῦ λέγει. «Υπολοχαγὲ εἴσθε ἄνανδρος», αὐτὴ ἡ λέξις μὲ ἔκαμε νὰ τρέμω. Ἦρχισα νὰ τρέχω πάλιν διὰ τὸν Σηκουάνα, ἔσωσα τὸν ἄνθρωπο χωρὶς δυσκολία. Τί ἦτο ἐκεῖνο πού μὲ ἔκαμε νὰ κάμω τὴν καλὴν αὐτὴν πράξιν. Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἦτο ὁ φόβος τῆς συνείδησός μου πού μοῦ ἐφώναξε: «Υπολοχαγὲ Λουῶ εἴσθε ἄνανδρος».

Πρόσκοποι ὀφείλετε νὰ κάμνετε πάντοτε τὸ καθήκόν σας, ὀφείλετε τοῦλάχιστον νὰ κάμνετε μιὰ καλὴν πράξιν τὴν ἡμέρα, διὰ νὰ εἶναι ἡ συνείδησίς σας ἀναπαυμένη καὶ διὰ νὰ δύνασθε νὰ ἡσυχάσητε. Ἄλλως ἡ φωνὴ αὐτὴ θὰ φωνάζῃ ἀπὸ μέσα σας, εἶσαι ἀνάξιος νὰ ὀνομάζησαι πρόσκοπος. Πρόσκοπε δὲν ἔκαμες τὸ καθήκόν σου.

Παράφρασις ἐν τοῦ Γαλλικοῦ

Γ. Κ. Σφάγγος

ΤΟ ΓΟΝΑΤΙΣΜΑ

Τοποθετεῖς τὰ πόδιά σου κολλητὰ τὸ ἓνα στὸ ἄλλο καὶ γονατίζεις κατάχαμα χωρὶς νὰ μεταχειρισθῆς διόλου τὴ βοήθεια τῶν χειρῶν σου, ὕστερα χωρὶς νὰ κουνήσης τὰ πόδια σου σηκώνεσαι.

Η ΠΑΛΑΜΗ ΣΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

Στάσου ὅσο μπορεῖς μακριὰ ἀπὸ τὸν τοῖχο καὶ σκύψε μπρῶς ὅσπου ν' ἀκουμπήσουν οἱ παλάμες σου στὸν τοῖχο. Ὑστερα ἔλα πάλιν στὴν πρώτη σου θέση χωρὶς νὰ κουνήσης τὰ πόδια σου.

Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ τοῦ

«ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ»,

Ἀπὸ σήμερον ἐπιανεκδίδεται τὸ προσκοπικὸν περιοδικὸν μας «Ἐσο Ἐτοιμος» μὲ τὸ αὐτὸ σχῆμα καὶ μὲ τὴν αὐτὴν καλὴν παιδαγωγικὴν καὶ προσκοπικὴν ὕλην.

Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ πνευματικὸς σύνδεσμος πάντων τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ Προσκοπικῇ Ἰδέᾳ. Αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἐλευθερὸν βῆμα τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν τοῦ Σώματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου θὰ ἐκφράζοντι τὰ σκέψεις καὶ γνώμας τῶν ἐλευθέρως ἐπὶ τῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα θὰ θέτῃ ὑπὸ συζήτησιν ὁ Γεν. Ἐφόρος. Αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ καθρέπτης τῆς ὅλης προσκοπικῆς κινήσεως τῶν Ὁμάδων τοῦ Σώματος. Ὁ γνώμων καὶ τὸ ἐγκόλπιον παντὸς Βαθμοφόρου καὶ Προσκόπου, ὁ σύντροφος ἐν τῇ μοναξιά, ὁ φίλος καὶ σύμβουλος ἐν τῇ προσκοπικῇ ἐργασίᾳ.

Τὸ Σῶμα δὲν θὰ φεισθῇ οὐδεμιᾶς δαπάνης ὅπως τὸ «Ἐσο Ἐτοιμος» ἀνταποκριθῇ πλήρως εἰς πάσας τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀναγνωστῶν του. Ἄλλ' ἀπαιτεῖ ὅπως πάντες οἱ Πρόσκοποι ἐγγραφῶσιν ὄχι μόνον συνδρομηταὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἐγγράψωσι καὶ ἄλλους συνδρομητὰς φίλους τοῦ Προσκοπικοῦ μας ἔργου.

Ἄλλως τε ἡ συνδρομὴ εἶναι τόσο εὐτελεῖς πού κανεὶς δὲν θὰ δυσκολευθῇ εἰς τὴν ἐγγραφὴν του.

Αἱ στίλαι τοῦ «Ἐσο Ἐτοιμος» εἶναι ἀνοικταὶ εἰς τὴν συνεργασίαν πάντων τῶν ἀναγνωστῶν του. Φθάει αἱ περιγραφαὶ σας νὰ εἶναι σύντομοι, καθαρογεγραμμένοι καὶ ἀπληλαγμένοι πολλῶν ποιητικῶν εἰκόνων καὶ παραβολῶν, ἰδίως δὲ νὰ ἀποφεύγουν τοὺς ἀλληλοθανασισμοὺς καὶ νὰ γράφωνται ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ χάρτου.

Πάντας τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ συνεργασθῶσι μὲ τὸ «Ἐσο Ἐτοιμος» παραπέμπω εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς «Ζωῆς τῶν Προσκόπων» εἰς τὴν στήλην συνεργατῶν.

Τὸ «Ἐσο Ἐτοιμος» ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων Αἰγύπτου τῇ πρωτοβουλίᾳ τοῦ Γεν. Ἐφόρου Σ. Α. κ. Μπενάκη συνεργασία δὲ πάντων τῶν Βαθμοφόρων Αἰγύπτου. Ὑπῆρξεν τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Κ. Ε. Α. τὸ πρῶτον καὶ ἔπειτα τοῦ Σ. Ε. Π.

Διακοπέσης τῆς ἐκδόσεώς του ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῇ 1917 ἐπαναλαμβάνομεν ταύτην σήμερον ἐνταῦθα μὲ τὴν πεποιθήσιν ὅτι προσφέρομεν τὴν ὄραιότεραν εὐχαρίστησιν εἰς τοὺς εὐγενεῖς ἰδρυτὰς του καὶ παλαιοὺς ἀναγνώστας του, θὰ εἴμεθα δ' εὐτυχεῖς ἐὰν τὸ «Ἐσο Ἐτοιμος» ἐξεδίδετο εἰς διπλὴν ἐκδοσιν ἐν Ἀθήναις καὶ Ἀλεξανδρείᾳ.

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Σ. Ε. Π. εὐχαριστεῖ θερμῶς πάντας τοὺς εὐγενεῖς συνεργάτας τοῦ «Ἐσο Ἐτοιμος» εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ διδακτικὴ καὶ θερμὴ ὕλη τοῦ Περιοδικοῦ, εἶναι δὲ πεπεισμένος ὅτι ἐν τῇ προσπάθειᾳ του θὰ συντρέξουν αὐτὸν εὐχαρίστας διὰ νὰ ἀναβιβάσουν τὸ «Ἐσο Ἐτοιμος», εἰς θέσιν ἐφάμιλλον τῶν εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν.

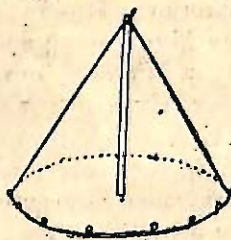
Ο ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΚΟΝΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΑΥΤΟΥ

Πολλοί από από τους προσκόπους δέν γνωρίζουν καλά καλά τί είναι αυτό τὸ κοντόν που κρατοῦν στὰ χέρια, που πολλές φορές είναι βαρετὸ γιὰ τὸ βάρος που ἔχει και δέν ἀφίνει ἐλεύθερο τὸ δεξι χέρι. Πόσοι ἀρχηγοὶ και προσκόποι δέν ἐπιθυμοῦν νὰ καταργηθῆ και αὐτὸ διότι ποτὲ δέν ἔμαθαν τὴν χρησιμότητα του, τὴν ἀξίαν του. Οἱ προσκόποι τὸ κέρνουν γιὰ ραβδί χωαὶς ἀξία, οἱ ἄλλοι γιὰ ὄπλο ἀστείο. Οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο. Ὁ προσκοπικὸς κοντὸς είναι κάτι που ὁ προσκόπος δέν μπορεῖ ν' ἀποχωρισθῆ, χωρὶς αὐτὸν ὁ προσκόπος είναι μηδέν, δέν κάνει τίποτε, είναι τὸ ραβδί του, τὸ ὄπλο του, τὸ μέτρο του, τὸ κάθισμά του και τόσα ἄλλα που θὰ δοῦμε σὲ εἰκόνας μετὴν ἐξήγησίν των. Σὲ κάθε στιγμή, σὲ κάθε βῆμα ὁ κοντὸς προσφέρει ἀνεκτιμήτοῦς ὑπηρεσίας.

Ὁ προσκοπικὸς ὄργανισμὸς καθωρρίζει ὡς ἐξῆς τὸν προσκοπικὸν κοντόν.

«Κοντὸς ἓκ στερεοῦ ξύλου ὀξυιας, μήκους 1,60—1,80 μέτρον, στρογγύλος, εἰς τὸ ἄνω ἄκρον τὸ ὁποῖον φέρει διαμπερῆ ὀπὴν διαμέτρον 0,004 μ. και ὑπ' αὐτὴν κυκλικὴν ἐκσκαφήν. Διαιρεῖται εἰς μέτρα και ὑποδεκάμετρα. Οἱ προσκόποι Α' τάξεως εἰς τὸ κάτω ἄκρον τοῦ κοντοῦ ταν δύνανται νὰ φέρουν αἰχμὴν σιδηρᾶν μὴ ὑπερβαίνουσαν τὰ 10 ἑκατοστά. Ἐπὶ τῶν κοντῶν τοῦ ἐνωμοτάρχου εἰς τὸ ἄνω ἄκρον προσδένεται ἡ τριγωνικὴ σημαία τῆς ἐνωμοτίας».

Ἄς ἀρχίσωμεν ἀπὸ τὴν κατασκευασίν μας. Ὁ κοντόσματος χρησιμεύει ὡς ὀρθοστάτης διαφοροτρόπως γιὰ νὰ στήσωμεν τὰ ἀντίσκηνά μας, ἔτσι στήνωμεν μιὰ κωνικὴ σκηνή μετὴν ἓνα κοντόν γιὰ ὀρθοστάτη (σχ. 1).

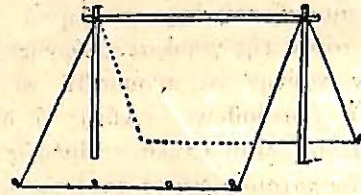

Σχῆμα 1.

Μετὴν δύο και τρεῖς κοντούς στήνωμεν μιὰ μικρὴ σκηνή μετὴν δύο ἀντίσκηνα (σχ. 2 και 3). Μετὴν τέσσαρας και μετὴν ὀκτὼ κοντούς

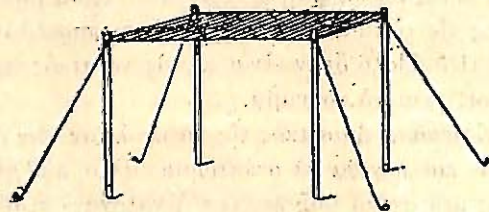

Σχῆμα 2.

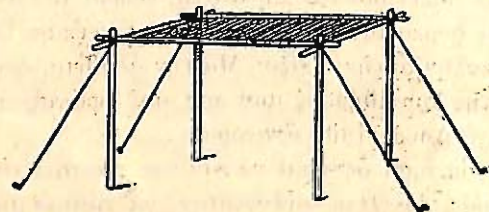

Σχῆμα 3.

οἱ προσκόποι κάνουν ὠραία ὑπόστεγα ἐπὶ τῆς στέγης τῶν ὁποῖων τοποθετοῦν κλαδιὰ και φύλλα δένδρων και ἔτσι προφυλάσσουντα ἀπὸ τὰς καινικὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου (σχ. 4 και 5).

Σχῆμα 4.

Σχῆμα 5.

Κάθε πρωτὸν και ἑνωματὶα κάνει θαυμάσιο νικτήρα ἀπὸ τρεῖς κοντούς ἐπὶ τῶν ὁποῖων τοποθετεῖ τὴν λεκάνην τοῦ νικτήρος (σχ. 6). Ἐπισης μετὴν ἓνα κοντόν κάνωμεν «ἓνα ἀκριβὲς ἡλιακὸν ὠρολόγιον (σχ. 7). Τὸ βράδυ στὸ στρατόπεδο

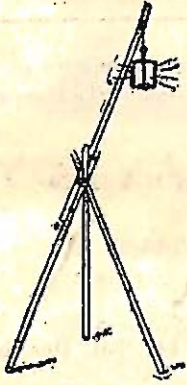

Σχῆμα 6.

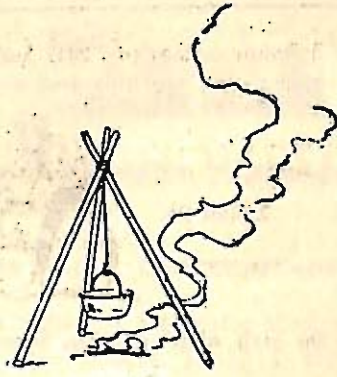

Σχῆμα 7.

γιὰ νὰ τὸ φωτίσωμεν ἔχομεν ἓνα φανοστάτη 3 μέτρον ἔαν δέσωμεν σύμφωνα μετὴν τὸ σχῆμα 8 τέσσαρας κοντούς. Ὅταν οἱ προσκόποι είναι σὲ μέρος που δέν είναι εὐκόλο νὰ κάνουν τὰ μαγειρεία των κατ' ἄλλον τρόπον μεταχειρίζονται τοὺς κοντούς των ὡς δεικνύουν τὰ σχήματα 9 και 10.

Σχήμα 8.

Σχήμα 9.

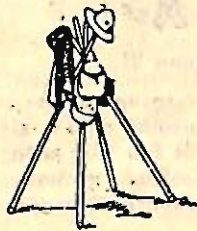

Σχήμα 10.

Κατά τις πορείας, κατά τὰς στάσεις, ποὺ κάνουν οἱ πρόσκοποι, πολλάκις βρίσκονται σὲ μέρη ὑγρὰ ποῦ δὲν μποροῦν νὰ ξεπλωθοῦν χάμω γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν, τότε ὁ κοντός χρησιμεύει γιὰ κίθισμα ὡς τὸ σχῆμα 11. Εἰς τὰς

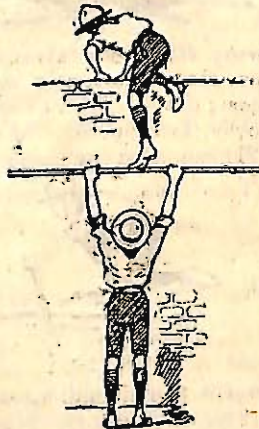

Σχήμα 11.

Σχήμα 12.

μεγάλας ὁμως στάσεις ἢ ἐπισταθμίας ἢ κατασκευάσεις οἱ πρόσκοποι σχηματίζουν πύραμίδας με τοὺς κοντοὺς των

Σχήμα 13.

καὶ ἐπ' αὐτῆς κρεμῶσι τοὺς σάκκους των καὶ πᾶν ἄλλο πρᾶγμα, εἶναι οὕτως εἰπεῖν ἢ γκαρδαρόμα των προσκόπων. Κατὰ τὰς πορείας ἢ ἀσκήσεις ὁ πρόσκοπος συναντᾷ τόσα ἐμπόδια τὰ ὁποῖα ὑπερνικᾷ χάρις εἰς τὸν κοντόν του. Οὕτω ἐάν θέλει ν' ἀνεβῆ ἐνα φράχτην ἢ τοῖχον ὁ κοντός του χρησιμεύει ὡς στήριγμα (σχ. 13). Ἐἰν θέλη νὰ ἱεραπυλῆσῃ ἐνα πόταμόν ὁ κοντός του εἶναι ἀπαραίτητος (σχ. 14).

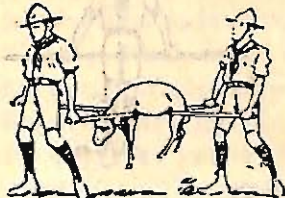
Σχήμα 14.

ἐάν ὁ ποταμὸς εἶναι βαθύς καὶ τὸ ρεῦμα του ἰσχυρόν, οἱ κοντοὶ κρατούμενοι καλὰ ἀποτελοῦν ἀλυσσον ἀδιάσπαστον καὶ ἀπὸ τὸ ἰσχυρότατον ρεῦμα (σχ. 15). Ὡς μεταφορῶν

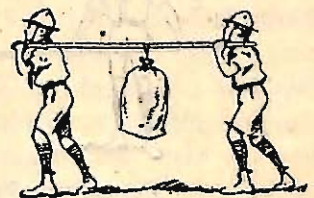

Σχήμα 15.

μέσον ὁ κοντός χρησιμεύει διαφοροτρόπως ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ κίθωδι σχήματα 16 καὶ 17. Ἐπίσης ὡς μοχλὸς

Σχήμα 16.

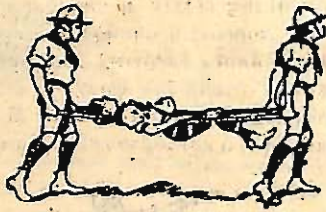
Σχήμα 17.

διὰ τὴν μετακίνησιν λίθων ἢ κορμῶν δένδρων (σχ. 18).

Σχήμα 18.

Δύο κοντοὶ προσδεδεμένοι μεταξύ των ἀποτελοῦσι ἐνα πρῶξεως φορεῖον διὰ ἐνα τραυματιᾶν (σχ. 19). Ὅταν θέλωμεν νὰ κλείσωμεν τὸ στρατόπεδόν μας μεταχειριζόμεθα τοὺς

Σχήμα 19.

κοντούς ως πασσάλους κατά κανονικάς αποστάσεις προσδέ-
νοντες αυτούς διά σχοινίων ως τὸ σχ. 20. Ἐπίσης εἰς παρα-

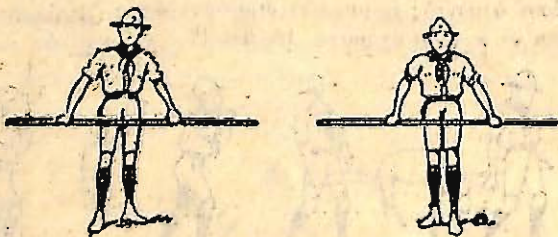

Σχήμα 20.

τάξεις ἑορτῶν οἱ κοντοὶ μας εἶναι ἄριστον ὄπλον πρὸς
τήρησιν ἀδιαπεράστου ζώνης (σχ. 21, 22).

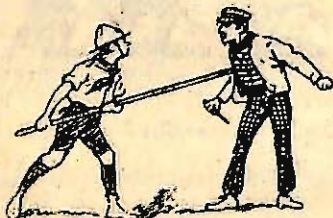

Σχήμα 21.

Σχήμα 22.

Ὁ προσκοπικὸς κοντὸς δὲν χρησιμεύει μόνον εἰς τὰς πο-
ρείας, κατασηκνώσεις κλπ. προσκοπικὰς ἐργασίας προσφέ-
ρων τόσας χρήσιμους ὑπηρεσίας ὡς ἀνωτέρω εἶδομεν, ἀλλὰ
χρησιμεύει εἰς τὸν ἀτομικὸν βίον τοῦ προσκόπου ὡς τὸ μο-
ναδικὸν ὄπλον του εἰς τὴν μοναξιάν του, εἰς τὸς περιπά-
τους του κλπ. διὰ τοῦ κοντοῦ του, χειριζομένου καλῶς
ὁ προσκόπος δύναται ν' ἀπορροῦσιν ἀποτελεσματικῶς ἓνα
κακοποιὸν ἔστω καὶ ὄπλισμένον (σχ. 23), ἓνα λυσσασμένον

Σχήμα 23.

ἢ ἄγριον σκύλῳ (σχ. 24). Διὰ τοῦ κοντοῦ του δύναται νὰ
σβύσῃ μίαν πυρκαϊάν ἐνὸς θάμνου ἢ ὅποια ἐξαπλουμένη

Σχήμα 24.

θὰ γίνῃ αἰτία μεγάλης καταστροφῆς (σχ. 25). Πολλάκις

Σχήμα 25.

διερχόμενος παγωμένου ποταμοῦ ἢ λίμνης, οἱ πάγοι εἰς
μερικὰ σημεῖα εἶναι λεπτοὶ καὶ δὲν ἀντέχουν, ὑποχωροῦν
δὲ ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ προσκόπου, ὅστις διατρέχει οὕτω
σοβαρὸν κίνδυνον, ὁ κοντὸς καὶ τότε δύναται νὰ τὸν σώσῃ
ὑποστηρίζων αὐτὸν (σχ. 26).

Σχήμα 26.

Τέλος ὁ κοντὸς ὡς μέτρον εἶναι ἀναγκαίητος διὰ τὸν
ποσόκοπον διότι εἰς κάθε στιγμήν τὸν μεταχειρίζεται διὰ
τὰς καταμετρήσεις αὐτοῦ, διὰ νὰ εὕρῃ τὸ ὕψος ἑνὸς δέν-
δρου, ἑνὸς πύργου, ἑνὸς βουνοῦ, τὸ πλάτος ἢ βάθος ἑνὸς
ποταμοῦ (σχ. 27) καὶ αὐτὰ ποῦ οἱ ἀνέφερα πάρα πάνω

Σχήμα 27.

εἶναι λίγα γὰρ τὴν χρησιμοποίησιν τοῦ προσκοπικοῦ κον-
τοῦ. Εἰς ἄλλο φύλλον θὰ σοῦς ὑποδείξω καὶ ἄλλους τρόπους
χρησιμοποίησός του.

Α. Πέτρης
Γ. Ἐφραῖμος.

ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΖΑΜΒΟΡΕΕ

ΤΙ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝ. ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΝ

Θά ἦτο δύσκολον νὰ καθορίσῃ τις ποῖος εἰσήγαγε τὸν προσκοπισμὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ 1911 εἰς ἓκ τῶν καλλιτέρων γυμνασῶν τῶν Ἀθηνῶν ὀνόματι Ἀθανάσιος Λευκαδίτης παρακολουθήσας καὶ μελετήσας τὸν προσκοπισμὸν τῆς Ἀγγλίας ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν εἰσαγάγῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἦρχισε τότε νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς Μακρῆ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν ὑπαίθριον ζωὴν κάτω ἀπὸ τὰ πυκνὰ καὶ καταπράσινα πεδία τῆς Βουλιαγμένης.

Τὸ 1912 ὁ κ. Βενιζέλος ὅστις παρευρίσκειτο εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ Λονδίνου ἀπεκόμισε τοσαύτας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως τῶν Ἀγγλων προσκόπων, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ συντελέσῃ μετὰ δλας του τὰς δυνάμεις εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Προσκοπισμοῦ ἐν Ἑλλάδι.

Ὁ Πλοίαρχος τοῦ Β. Ναυτικοῦ Κ. Μελάς μετὰ τινῶν ἄλλων Ἀθηναίων συνέτασσαν τότε τὰ πρῶτα ἐγκόλπια ἑλληνιστί. Οὕτω συνεστήθη τὸ Σῶμα Προσκόπων μετὰ Γενικὸν Ἐφορον τὸν κ. Μελάν καὶ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον παρακολουθοῦντα μετὰ πολλὸ ἐνδιαφέρον.

Δυστυχῶς ὁ Προσκοπισμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπέστη πολλὰ πλήγματα ἀπὸ τὴν ἀλλεπάλληλον μετατροπὴν τῶν πολιτικῶν γεγονότων ποῦ ἐκλόμισαν τὸν τόπον, ἀλλὰ τόσον θαθεῖα ἔχει ριζωθεῖ εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἑλλήνου ἢ ἰδέα τοῦ Προσκοπισμοῦ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ προοδεύσῃ. Τὸ ἀκόλουθα συμβάντα θὰ δώσουν μίαν μικρὴν ἰδέαν τῆς ἐν γένει καταστάσεως.

Μετὰ τὸ κίνημα τοῦ 1916 ὁ πλοίαρχος Μελάς μὴ ἀνεχόμενος πλέον τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον προσεχώρησε εἰς τὸ ἐπαναστατικὸν κίνημα Θεσσαλονίκης. Τὸ δὲ Σῶμα ἔμεινεν εἰς χεῖρας τοῦ Γεν. Γραμματέως κ. Μ. Μίνδλερ, ὅστις ἀνέλαβε καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου.

Μέρος τοῦ Σώματος ἔμεινε πιστὸν εἰς τὴν διοικήσιν Ἀθηνῶν καὶ ἄλλο προσεχώρησεν εἰς τὴν προσωρινὴν Κυβέρνησιν Βενιζέλου εἰς Θεσσαλονίκην. Ὁ Λοχαγὸς Δ. Πτέρης Ἀρχηγὸς προσκόπων τοῦ Σώματος τῆς Ἀλεξανδρείας ἠνώθη μετὰ τὸ Σῶμα τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸ 1917 ὁ κ. Βενιζέλος ἐπανῆλθεν εἰς Ἀθήνας καὶ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀνεχώρησεν εἰς Ἑλβετίαν. Τότε ἐπιστρέφει καὶ ὁ κ. Μελάς, ὁ κ. Μίνδλερ ὡς καὶ ἄλλοι θαυματοφόροι τοῦ Σώματος ἐξεδιώχθησαν διαγραφέντες.

Ὁ κ. Μίνδλερ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ Σῶμα, ἀλλ' ὁ ἀτυχὴς Λοχαγὸς Πτέρης ἐρρίφθη εἰς τὰς φυλακὰς διὰ λόγους πολιτικούς.

Ἦδη ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Θρόνον Του, ὁ κ. Μελάς παρητήθη καὶ ὁ κ. Πτέρης ἀνέλαβε προσωρινῶς τὴν Γενικὴν Διοίκησιν τῶν Ἑλλήνων Προσκόπων.

Ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι θλιθερὴ διότι πάντες οἱ ἀνωτέρω ἀναφερόμενοι εἶναι πρόσκοποι ἀφοσιωμένοι, καταδικασμένοι, ὁμοῦ ὡς ἐκ τῶν πολιτικῶν τῶν φρονημάτων.

Δὲν θὰ εὐρεθῇ εἰς ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην καταλληλότερος χαρακτήρ ἀπὸ τὴν τοῦ Ἑλληνόπαιδος ὡς ἐξηκριώθη καὶ ἀπὸ τὴν διεθνή συγκέντρωσιν τοῦ Λονδίνου. Ἄλλωτε τοῦτο ἀπέδειξε καὶ ἡ πυρκαϊὰ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ὁ ἥρωϊκὸς θάνατος τότε προσκόπων εἰς Ἀϊδίνιον φονευθέντων ὑπὸ τῶν Τούρκων.

Ἠργάσθη εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Προσκοπισμὸν ἀπὸ τοῦ 1915 μέχρι τοῦ 1920. Τὸ 1915 παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ κ. Μελά, ὅστις μετὰ ἐδέχθη ἐγκαρδίως καὶ μὴ ἀνέθεσεν ἀμέσως τὴν διοίκησιν μίᾳ Ἀθηναϊκῆς Ὀμάδος. Κατ' ἀρχὰς ἐδυσκολεύθη νὰ δεχθῶ, διότι δὲν ἐγνώριζα οὔτε λέξιν ἑλληνικὴν, ἀλλ' ὁ κ. Μελάς ἐπέμεινε. «Δὲν πειράζει, μοῦ εἶπεν, θὰ σὺς δώσωμεν ἓνα διερμηνέα καὶ θὰ τὰ καταφέρετε καλά.» Τοιοῦτοτρόπως ἀνέλαβον τὴν ἀρχηγίαν τῆς δῆς ὀμάδος, ἣτις συνίστατο ἐκ μαθητῶν τῆς σχολῆς Κωνσταντινίδη. Σὰς διαβεβαίω ὅτι οἱ πρόσκοποι μοῦ δὲν μετ' ἐφείσθησαν διόλου καὶ μετ' ἐπείραζαν ἀγρίως ὅταν ὠμιλοῦσα λαμβανόμενα, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καὶ ἔμαθα γρηγορότερα καὶ συνιστῶ εἰς ὅποιον θέλει νὰ μάθῃ μίαν γλῶσσαν νὰ γίνεταί ἀρχηγὸς προσκόπων. Θὰ γίνεταί καὶ κάτοχος ἐνὸς λεξιλογίου ἰδιάζοντος διὰ τὴν διάλλετον μετὰ ἀμαξήλατας, παντοπώλας καὶ τοιοῦτου εἶδους ἀνθρώπους.

Τὸν δυστυχῆ τὸν Θωμόπουλον. Ἦτο ὑπαρχηγὸς μου καὶ μὰς εἶχεν ἐγκαταλείψει διὰ νὰ γίνῃ πλοίαρχος τοῦ Ἐμπορικοῦ Ναυτικοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐπέστρεψε ποτὲ ἀπὸ τὸ πρῶτον του ταξιδι. Εἶχεν μεταδῆ εἰς Ἀγγλίαν, εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν οἰκογένειάν μου, εἰς

την όποίαν είχεν έκφράσει ένα άλλόκοτον προαίσθημα ότι δέν έμελλε νά επάνιδη την Πατρίδα του και ώ! της άτυχίας! Τό πλοϊόν του έτορπιλίσθη έξωθεν των Ίσπανικών Άκτών.

Πόσον δύσκολον διά τούς Έλληνόπαιδας όμως νά γίνωνται πρόσκοποι! διότι τούς δυσκολεύει φοδερά τό ζήτημα της στολής. Είς την Χίον όταν εύρισκόμεν ήναγκαζόμεθα νά ζητούμεν δέρματα ζώων και νά δίδωμεν είς έργάτας νά μάς κατασκευάζωσιν έξαρτήσεις και νά κόπτωμεν κορμούς κυπαρισσιών προς κατασκευήν κοντών. Καπέλλα επίσης δέν υπήρχον και μεταχειριζόμεθα σκούφους από ύφασμα, τό δέ χακί των στολών τό έφέρναμεν από την Μάλταν.

Ο Έλλην πρόσκοπος περιπατεί γυμνόπους και ανεβαίνει είς την πλέον απόκρημνον κορυφήν, πράγμα πού δυσκολεύεται φοδερά νά τό κάμη οίος δήποτε

άλλος Εύρωπατος. Έν ώρα αναπαύσεως άρέσκειται είς τό κάλο παιγνίδι «Καραγκιόζης» έν είδος θεάτρου όπου προβάλλονται μικρά άνθρωπάκια από χαρτόνι επάνω είς λευκό πανί. Ο Καραγκιόζης συμβολίζει ένα έξυπνόν κατωρθωματίαν πού νικά πάντοτε τούς άλλους με την πονηρίαν του, τρώγοντας όμως πάντοτε άλύπητό ξύλο.

Southall

W. Lewis Bailey

Μεχηγός Ομάδων

Σ. Ε. Ε. Ο Τέος Έφορος Αιτικοβοιωτίας κ. Μπέυλυ γράφει τίνωτέρω είς τό Λιθενές Προσκοπικόν Περιοδικόν Ζάμπορν και αναφέρει τι του Έλλην. Προσκοπισμού χρονογραφικώς μόνον υποπέσας και σέ μερικά σφάλματα λόγω κακής εισηγήσεως των πραγμάτων, ότε ούτος διετέλει έν υπηρεσία είς τό Σώμα.—Οί Πρόσκοποι ούδέποτε άναμνύονται είς την πολιτικήν, απαγορευομένης αύστηρώς υπό του κανονισμού των προσκόπων. Τά μέλη του Δ. Συμβουλίου ήσαν ελεύθερα νά έχουν τάς πολιτικές άντιλήψεις των.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΟ ΦΑΝΑΡΙ

Μιά φορά, θυμούμαι, πήγαμε έκδρομή στό Φανάρι σ' ένα μέρος πού για πρώτη φορά πηγαίναμε. Μάς είχε πεί κάποιος πρόσκοπος πώς είναι πολύ ώμορφο και γι' αυτό τ' άποφασίσαμε. Και πραγματικώς, ήτανε ένα πολύ ώμορφο μέρος.

Ολίγο μακρούά μας, πρασινοκίτρινη, πλατιά κι' ήσυχη ξαπλώνουνταν κάτω από τό πλούσιο φώς του ήλιου ή θάλασ-

σα και μερικά καΐκια με τ' άνοικτά πανιά τους φαινόταν σάν άσπρα στίγματα στ' άπέραντο έκείνο γαλάζιο πανί. Πότε-πότε, όταν φνυσούσε γλυκό τό αεράκι, μικρά ήσωνα κύματα έγλυφαν τό χαλίγια, σπρώχνοντας δλοένα προς την ξηράν ύγρα φύκια. Μιά μυτηρή, χαμηλή λωρίδα χώματος και άμμου, πού από τά άριστερά της είχε την άνοικτή θάλασσα, κι' από τά δεξιά την πλατειά λεκάνη ένός κόλπου με τά δυο μακρυσμένα του άκρωτήρια. Έπειδή τά νερά ήταν μέχρι σ' αυτό τό μέρος, είχε κτισθή ένα σπιτάκι με' ένα γερό κι' ύψηλό κατάρτι εμπρός, γερά σπρηγμένο, πάνω στο όποιο την νύκτα ανέβαζαν έναν φανόν άκίνητον. Στ'

άσπρο σπίτι κάθονταν ο φύλακας του φάρου με την οικογένειά του. Ολίγο πού πέρα έρχονταν τόν Ίσκιό τους καιμιά εκατοστή συκαμινές.

Αφού περάσαμε όλο τό πρωί μας με παιγνίδια και τρέλλες ξαπλωθήκαμε στην δροσερήν οκιά για νά ήσυχάσουμε μια δυό ώρες. Ύστερ' από λίγο ήλθε νά καθήση κοντά μας κι' ο φύλακας. Ο άρχηγός τόν παρεκάλεσε νά μας διηγηθή κάτι θαλασσινό. Μ' ευχαρίστησι δέχθηκε.

— Τό είδετε κείνο, άρχισε, τό ύψωμα τό σκεπασμένο με την στακτιάν άμμο.

Ήταν ένας τόπος — τριπλού τάφου — περιορισμένος με κατεστραμμένα σανιδένια κάγκελα και με' ένα σταυρόν από δυό κομμάτια καταρτιού. Η άμμος γύρω του κι' όλη, ήταν γεμάτη με στακτιά χόρτα, και με κάτι άοσμα, ώμορφα όμως, κίτρινα άτλαξένια με κοντό στέλεχος λουλούδια.

— Τάφος θά ήγαι, είπαμε.

— Ναι, τάφος... άπήντησε κι' εξακολούθησε. Πριν από τέσσαρα χρόνια, τά ξημερώματα, χαραινγή με' ομίγλη, πού έκαμινεν ένα τη στεριά με την θάλασσα, και με άέρα δαιμονισμένο πού δέν έλεγε νά την διώξη, δυό καΐκια πού ήρχονταν αντίθετα τρακάρισαν. Η πλώρες τους άνοιξαν, τά κατάρτια έσπασαν με τρομερό κρότο, τά καΐκια σχίσθηκαν και ή θάλασσα τά ρούφηξεν, όπως όταν ρίξεις 'ς έναν κοιβά νερό μια καρπουζόφλουδα. Φωνές άπελπισμένες άκούσθηκαν

καὶ κρότοι σανιδῶν ποῦ ἔσπταναν. Ἐγὼ κ' ἡ γυναῖκα μου πεταχθήκαμεν ἔξω. Μὰ ὁ μπερντὲς τῆς ὀμίχλης δὲν ἄφηνε νὰ φανῆ τίποτε. Σ' ὀλίγο θάβγενεν ὁ ἥλιος.... Ἡ βάρκα μας ἔλειπε.

— Φαντασθῆτε, παιδιὰ, τὸν διέκοψεν ὁ ἀρχηγός. φαντασθῆτε τὸ γλυκοχάραγμα: Πέρα τὰ βουνὰ γύρω χρύσισαν, ὁ δριζόντας βάφθηκε κόκκινος, μερικὰ συννεφάκια πῆραν πορτοκαλλί χρῶμα φωτιάς καὶ μὲ λάμψι πὸν τυφλώνει πρόβαλλε 'ς τὸν οὐρανὸν κ' ἐχρῶσασε τοὺς ἀτμοὺς τῆς ὀμίχλης. Σιγά-σιγά τὴν διέλυσεν, ὡς 'που ἡ θάλασσα ἔφεξε πράσινη κ' ἀπέραντη κάτω ἀπὸ τῆς ἀκτίνες του.... Ἐξακολούθησε, κύρ-Νικόλα.

— Ναί, τότε σ' ἀπόστασιν εἴκοσι μέτρων ἀπ' τὴν ἀκρογιαλιά, φάνηκαν συντρίμμια τῶν ἀτυχῶν καϊκῶν καὶ πρὸς τὸ μεσημέρι ἡ θάλασσα ἔβγαλεν ἔξω πτώματα. Ἐγὼ μὲ ἄλλους ψαράδες σκάψαμεν ἓνα λάκκον ἐδῶ πού εἶδατε κ' ἐθάψαμε τὰ πτώματα. Ἡ θάλασσα ἔβγαλε καὶ συντρίμμια μ' αὐτὰ κάναμε τὰ κάγκελα καὶ τὸν σταυρόν. Ὑστερ' ἀπὸ μιὰν ἐβδομάδα μάθαμεν ὅτι τὸ ὅτι ἓνα καϊκι ἦταν Μιτυληνῶ κ' ἤρχονταν μὲ λάδια καὶ τ' ἄλλο Παριανὸ μὲ σιδερικά. Οἱ ναῦτες ἦταν ἐπιά' τοὺς ἔξ, καθὼς σὰς εἶπα, τοὺς ἔβγαλεν ἡ θάλασσα καὶ τοὺς θάψαμεν. Ὁ ἔβδος χάθηκε. Κρῖμα 'στὰ νιάτ'α τους καὶ 'στὰ γρήγορα καϊκία. Πόσες γυναῖκες καὶ παιδιὰ δὲν θὰ μαυροφόρεσαν καὶ δὲν θὰ ἔχυσαν πικρὰ δάκρυα ὀρφάνιας. ... Θεὸς σχωρέση τους. Τέτοια ἔχει ἡ θάλασσα. ...

Μύθος Ἀμάραντος.

ΑΠΟ ΘΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Οἱ Πρόσκοποι Βελγίου διὰ τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου των εὐχαριστοῦσι τοὺς ἀδελφούς των Ἑλλήνας διὰ τὰς ἐπὶ τῷ νέῳ ἔτει εὐχάς των, ἀντευχόμενοι ὀλοψύχως.

Ὅμοιως ὁ Γενικὸς Ἀρχηγὸς τῶν Ἀμερικανῶν Προσκόπων εὐχεται εἰς πάντας τοὺς Ἑλλήνας Προσκόπους τὸ Νέον Ἔτος εὐτυχές.

Οἱ Ἀρχηγοί, Ὑπαρχηγοί, Ἐνωμοτάρχαι, Ὑπενωμοτάρχαι καὶ Πρόσκοποι τῶν Ὁμάδων Καίρου, ἀποτείνου ἐπὶ τῇ εὐχαρίᾳ τῶν Ἐορτῶν, ἓνα ἐγκάρδιον Προσκοπικὸν χαιρετισμὸν εἰς τοὺς ἀδελφούς Προσκόπους τῆς Ἑλλάδος, ἐπευχόμενοι πᾶσαν εὐδακίμησιν καὶ πρόδοον εἰς τὸν ἰδεωδὴ θεσμὸν μας.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Συρος.— Ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος Ὀκτωβρίου ἡ 4 Ο. Ν. Σ. ἐπανήρχισε κανονικῶς τὰς ἐργασίας, διακοπείσας λόγῳ τῆς εἰς τὰς νήσους μεταβάσεως τῶν προσκόπων. Ἐκτός τῶν τακτικῶν ἐβδομαδιαίων συγκεντρώσεων ἐγένοντο καὶ ἡμερησίαι καὶ ἡμιμερησίαι ἐκδρομαί.

Τὴν 17 Δεκεμβρίου π. ἔ. ἔξ ἑράνων τῶν ναυτοπροσκόπων ἠγοράσθησαν 100 ὀκάδες ἄρτου αἰτίνες διανεμήθησαν εἰς τοὺς ἐκ Κιλικίας Ἀρμενίους πρόσφυγας. Ἐβοήθησαν ἐπίσης αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν σύνταξιν καταλόγων ζητηθέντων ὑπὸ τοῦ κ. Νομάρχου, εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης κλπ.

Τὴν 19 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἐγένετο ἡμερησία ἐκδρομὴ εἰς θέσιν Κομμένο εἰς ἣν ἔλαβον μέρος καὶ δύο Ἀρμενιοὶ πρόσφυγες ἐκ Κιλικίας.

Τὴν 2 Ἰανουαρίου ἐγένετο καὶ ἑτέρα ἡμερησία ἐκδρομὴ εἰς τὸ χωρίον Τάλαντα. Καὶ αἱ δύο ἐκδρομαὶ ἐστέφθησαν ἐπιτυχίας.

Οἱ Ναυτοπρόσκοποι ἐγυμνάσθησαν εἰς τὸ στήσιμον ἀντιστήνων, μαγείρευμα, κατασκευὴν γεφύρας ἐκ σχοινίων καὶ κοντῶν, καὶ ναυτικὰ μαθήματα ὑπὸ τοῦ παρεπιδημοῦντος ἀρχηγοῦ κ. Σπ. Ἀθανασοῦλια.

Μεγάλας ὑπηρεσίας προσέφερεν εἰς τὴν ὀμάδα ὁ ὑπομηχανικὸς τοῦ Ἀγγλικοῦ Τηλεγραφείου κ. Γ. Μελάς, κατασκευάσας ὀπτικὸν τηλεγράφων, φορητὸν τηλέφωνον, παρακολουθῶν τὰς συγκεντρώσεις, αἱ ἐκδρομαὶ τῆς ὀμάδος καὶ τὸν ὁποῖον ἡ ὀμάς ἀνεκέρυεν ἐπίτιμον αὐτῆς μέλος.

Ἡ ὀμάς διατελεῖ εἰς φιλικὰς σχέσεις μὲ εἰκοσάδα Προσκοπικῶν ὀμάδων τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὡς καὶ μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Διεθνoῦς Προσκοπικοῦ Γραφείου κ. Hebert S. Martin παρ' οὗ ἔλαβεν καὶ εὐχιτήριον ἐπιτολὴν διὰ τὸ νέον ἔτος:

Νεγοβάνη.— Μὲ τὴν ἐπάνοδον ἐκ τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Δημ. Σχολείου καὶ Ἀρχηγοῦ τῆς Ὁμάδος κ. Σ, Τριανταφυλλίδη πρωτεργάτου τῆς προσκοπικῆς ἰδεολογίας ἐν τῇ περιφερείᾳ Φλωρίνης ἡ Ὁμάς Νεγοβάνης συνεχίζει ἐντονώτερον τὰς ἐργασίας τῆς.

Θεσσαλονίκη.— Χαλαρωθείσης ὀλίγον τῆς ὅλης προσκοπικῆς κινήσεως ὡς ἐκ τῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν Ἀρχηγῶν καὶ Ὑπαρχηγῶν ἤδη γίνεται ἀνασχηματισμὸς καὶ σύμπηξις τῶν ὀμάδων.

Λιδυμότειχον.— Ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκεῖ Ὁμάδος κ. Μ. Οἰκονόμου ἀπολυθεὶς τῶν τάξεων τοῦ Στρατοῦ ἐπέστρεψε καὶ ἀνέλαβε πάλιν τὴν διοίκησιν αὐτῆς.

Χανιά.— Ὁ Τ. Ε. κ. Γ. Δελιδάκης προέβη εἰς ἀναστάσιν τῆς ὀμάδος προτείνας ἀρχηγὸν τὸν γυμναστήν κ. Ν. Ζαῖτην. Ἐπίσης παρεκλήθη ὁ κ. Γ. Διοικητὴς νὰ ἀναλάβῃ τὴν προεδρείαν τῆς Περιφερειακῆς Ἐπιτροπῆς.

Καίρον.— Οἱ Πρόσκοποι Καίρου ἐργάζονται κανονικῶς ὑπὸ τὸν ἐφορὸν Δ. Χρήστοβιτς. Ἐξέδραμον εἰς Ἀμψασίαν, Ἡλιούπολιν καὶ ἠσκήθησαν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἀνίχνευσιν.

Πειραιεύς. Ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ Τοπ. Προσκ. Συνδέσμου χορὸς ἐν τῷ Ἀκταίῳ, ἐστέφθη ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Εἰς αὐτὸν παρέστη ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Πρόεδρος τοῦ Σ.Ε.Π., Ὅστις συνεχάρη τὴν Ἐπιτροπὴν διὰ τὴν ἐπιτυχία καὶ τάξιν.

PIERRE ROLAND

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Τι εὐτυχία νὰ βρῖσκη κανεὶς λιγάκι Γαλλία μέσα εἰς τοὺς Μπασιέ ! ἀνέκραξεν ἡ Ἐλσα, μὲ τὸν χαρκτηρίζοντα αὐτὴν ἐνθουσιασμόν. Καὶ οἱ φίλοι μας ὅμως δὲν ἦσαν ὀλιγώτερον εὐχαριστημένοι διότι ὁ Ὑδὼν ἔτρεφεν ἰδιόειρα ὄντως συμπάθειαν πρὸς τοὺς νεαροὺς Μπόερς, συμπάθειαν ἄλλως τε, τὴν ὅποιαν συμμερίζοντο καὶ ὁ κ. Ζουανίκ καὶ ὁ ἀνεψιὸς του Ζάν.

— Πῶς εὐρεθήκατε ἐδῶ ! ἠρώτησέ ὁ Ὑδὼν. — Πῶς ἔγεινε καλὰ ὁ Χάνς ; Τι σκοπεύετε νὰ κάμετε ;

— Δὲν μπορέσαμε ποτὲ νὰ ἐξηγήσωμε πῶς εἶχε γίνῃ ἡ ἀπαγωγή μας τότε, εἶπεν ἡ Ἐλσα, ὁ ἀδελφός μου ὅταν συνήλθε δὲν ἐθυμόταν πιά τίποτα. Αἰσθάνθηκα τὰ δάφραρά μου βαρεῖα καὶ μ' ἔπιασε ἕνα εἶδος νάρκης. Ὅταν ἐξύπνησα εὐρέθηκα μέσα εἰς ἕνα ἀερόπλοιο ὅπου εἶδα τὸν Χάνς ξαπλωμένον νὰ κοιμάται καὶ τὸν Ζάνυς καὶ τὸν Μόνα νὰ μιλοῦν σιγὰ μὲ ἕναν ἀνθρωπο πού ἐφοροῦσε σιδερένια προσωπίδα.

Δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ ἐξακριβώσω πόσο ἐκράτησε τὸ ἀερόπλοιο ἐκατέδαινε καὶ εὐρεθήκαμε ἐν μέσῳ ἰθαγενῶν, οἱ ὅποιοι ἐκύρταζαν τὴν μηχανή μας μὲ ἀπορία.

Μόλις ἀποβιβάσθηκαμε τὸ ἀερόπλοιο ὑψώθηκε καὶ ἔφυγε συναποκομίζοντας τὸν Μόνα καὶ τὸν Ζάνυς. Δὲν εἶχα διόλου δυνάμεις νὰ σκεφθῶ κἀν νὰ δραπέτεύσω καὶ ἐμείναμε μὲ τὸν σιδηροπρόσωπον, ὁ ὅποιος ἐπεριποιήθηκε ὁ ἴδιος τὰ τραύματα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ὅλο τὸ διάστημα πού ἐμείναμε ἐκεῖ τὸν ἐβλέπαμε μόνον μίαν φορὰν τὴν ἡμέραν οὐδέποτε δὲ κατορθώσαμε νὰ ἐξηγήσωμε τὸ μυστήριον τῆς ἀπαγωγῆς μας. Διατὶ μᾶς εἶχαν μεταφέρει ἐκεῖ. Διατὶ τόσο ἐνδιαφέρετο ὁ αἰνιγματώδης αὐτὸς ἀνθρωπος νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀδελφόν μου ἐνῶ τόσο ἄλλοι γένοιτο Μπόερς ἐπιπτον καθημερινῶς νεκροί ; Ὅταν ἔγεινε πλέον καλὰ ὁ Χάνς ὁ ἀνθρωπος μὲ τὴν σιδερένια προσωπίδα μᾶς ἀπέτεινε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν λόγον : — Δὲν θὰ ξαναέλθω, μᾶς εἶπε, ἀφοῦ ὁ τραυματίας μας ἐθεραπεύθη. Ἀλλὰ ὅταν τοῦ ἀποτείναμε μερικὰς ἐρωτήσεις ἠρνήθη νὰ ἀπαντήσῃ καὶ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας ἐγένετο ἀφαντος. Τότε ἦλθε πρὸς συνάντησίν μας ἡ πριγκίπισσα Σέννα ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ζάνυς καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐσυλλέξαμε μερικὰς πληροφορίας διὰ τὸν σιδηροπρόσωπον.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Λοῦ ALEX

— Εἶναι ὁ Βασιλεὺς τοῦ Πυρός ! μᾶς εἶπε. — Ἄνθρωπος πού ἔχει μεγάλη δύναμι καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται ἡ νίκη τῶν Μπόερς. — Σχετικῶς ὅμως μὲ τὴν σιδερένια προσωπίδα δὲν ἠθέλησε νὰ μᾶς δώσῃ καμμίαν ἐξήγησιν.

Ὁ Χάνς, ὅστις ἦτο μελαγχολικὸς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς διηγήσεως τῆς ἀδελφῆς του ἐκούνησε θλιβερὰ τὸ κεφάλι του.

— Ναί, ἐψιθύρισε, ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται ἡ νίκη μας, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν εὐρωμῃ ; Ὅλοι ἐδῶ τὸν γνωρίζουν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ὀμιλεῖ γι' αὐτόν...

Ὁ Ζάν ἐφαίνετο ὀυθισμένος εἰς σκέψεις καὶ ἡ ὑπόψια του ὅτι ὁ Βόρις Βόλκοφ καὶ ὁ Βασιλεὺς τοῦ Πυρός ἦσαν ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, ἠῤῥαινεν ὀλοόν.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ χαριτωμένη πριγκίπισσα Σέννα ἀπεφάσισεν ἐστρατεῖαν ἐναντίον τῶν Μπα-Τόανα καὶ ὑπεσχέθη μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς Εὐρωπαίους ἐνώπιον τοῦ Βασιλέως τοῦ Πυρός.

— Σύμφωνα ! ἀνέκραξεν ὁ Ζάν Χαμόν. Ὁ Ζάνυς εἶναι φίλος μας ! Θὰ βοηθήσωμεν καὶ ἡμεῖς ὅλοι διὰ διὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν του !

Ἡ πριγκίπισσα ἔτεινε τὸ λεπτοφυῆς χεράκι τῆς τὸ ὅποιον ἔσπευσαν ὅλοι νὰ ἀσπασθοῦν καὶ οἱ δίδυμοι ἀνταλλάξαντες ἕνα βλέμμα συνεννοήσεως ἠγνώθησαν καὶ αὐτοὶ μὲ τοὺς φίλους των διὰ νὰ ὑπερασπίσων τὰ δίκαια τοῦ νεαροῦ Βασιλέως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ὁ υἱὸς τοῦ Κροκοδείλου. — Ἀπαγογήτευσις τοῦ Ὑδῶνος. Ἡ πεδιάς τῶν Χιλίων Λάκκων. Ὁ τόπος τῆς δίνης. Παρατηρητικότης τοῦ Χάνς Ρισικ. — Πένθιμη νύξ. — Αἱ Στρουθοκάμηλοι. — Μυστηριώδης ἐπέμβασις. — Ἡ Βροχὴ καὶ οἱ Βάτραχοι. — Πῶς ἐξηγεῖ ἡ πριγκίπισσα Σέννα ἕνα φαινόμενον ἀτμοσφαιρικόν.

Τὰς 13 Ἰουλίου τὸ βράδυ, πέντε ἡμέρες μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς πριγκίπισσας Σέννας τὸ στράτευμά της ἐφθάνεν εἰς Μπα-Τόανα. Ὡς εἶχεν ἀποφασισθῆ ἡ πριγκίπισσα Σέννα ὁ Μόνα ὁ σερ Μπαζιλ καὶ ὁ Ζάνν θὰ παρουσιάζοντο μόνοι ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἵνα ζητήσωσι τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ νεαροῦ αἰχμαλώτου. ἐπέβησαν λοιπὸν τεσσάρων ζέρβων καὶ ἐνεφανίσθησαν.

(ἀκολούθει)

EDUARD STREETER

Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΑΙΜΙΛΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐκλείσθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ ἐσκέπτετο πῶς νὰ καταστρώσῃ τὸ σχέδιον τῆς ἐκδίκησεως.

«Ἄν ἦτο δυνατόν, ἐσκέπτετο νὰ δυσηρέστη ὁ Αἰμίλιος τὸν πατέρα της καὶ νὰ ἐπροκαλοῦσε τὴν ἀντιπάθειάν του. Ἀλλὰ πῶς;» Μία διαβολικὴ σκέψις τότε διήλθε ἀπὸ τὸν νοῦν της μία σκέψις τρομερῆ, σατανικῆ. ἤξευρεν ὅτι ὁ πατὴρ της ἐκρυπτε πάντοτε εἰς τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του μερικὰ χρήματα προωρισμένα διὰ τὰς μικρὰς ἀνάγκας τοῦ σπητιοῦ, λοιπὸν θὰ ἔπερνε ἕνα-δύο χαρτονομίσματα, καὶ θὰ τὰ ἔβαζεν εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἐξαδέλφου της ἐνοχοποιούσα τοιοῦτοτρόπως αὐτὸν ὡς κλέπτην.

Εἶναι τόσον τρομερὸν πρᾶγμα ἡ ἐκδίκησις! Σταματᾷ πᾶν ἄλλο αἰσθημα, σταματᾷ καὶ τὸ λογικὸν ἀκόμα καὶ καταφεύγει κανεὶς εἰς τὰ χυδαιότερα πρᾶγματα. Εἶναι ἀξιοὶ οἴκτου οἱ ἐκδικητικοί, πρέπει νὰ τοὺς λυπεῖται κανεὶς, διότι εἶναι θύματα τοῦ πάθους των, τὸ ὅποσον τυφλώνει. Ἡ Αἰμιλία, λοιπὸν, τὴν ὅποιαν εἶχε κυριεύσει τὸ μῖσος ἐγλίστρησε σιγὰ-σιγὰ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς της ἤνοιξε τὸ συρτάρι ἐπῆρε μερικὰ χαρτονομίσματα. ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐξαδέλφου της. Ἐκεῖ ἤυρε μίαν ζακέτταν του καὶ ἔσπευσε νὰ θάλλῃ εἰς τὴν τσέπην του τὰ κλαπέντα χαρτονομίσματα. Ὑστερὰ ἀκροποδητὶ ἐξήλθε τοῦ δωματίου μὲ τὴν συνειδησιν ἀναπαυμένην ὅτι εἶχε κατορθώσῃ ἐκεῖνο ποῦ ἐπεδίωκε. Ὁ θυμὸς καὶ τὸ μῖσος δὲν τὴν ἀφήναν νὰ σκεφθῇ ὅτι ὁ Αἰμίλιος μόλις ἀνεκάλυπτεν εἰς τὴν τσέπην του χρήματα ποῦ δὲν τοῦ ἀνῆκαν τὰ παρέδιδεν εἰς τὸν πατέρα της.

Δὲν παρήλθε πολλὴ ὥρα ποῦ ὁ Αἰμίλιος ἀφοῦ προηγουμένως ἔκαμεν ἕνα μικρὸν γυρον εἰς τὸ πάρκον ἐπέστρεφεν εἰς τὸ δωμάτιόν του σφυρίζων. Καθὼς ἤθελε νὰ ἐνδυθῇ διὰ τὸ γεῦμα ἐξεκρέμασε τὴν ζακέτταν του καὶ ἀφοῦ τὴν ἐφόρεσε ἔκαμε νὰ τοποθετήσῃ τὸ πορτοφόλι του εἰς μίαν τσέπην δταν εἶδεν αἰφνης τὰ χαρτονομίσματα.

— Τί εἰν' αὐτὰ; ἀνέκραξε. Ποιὰ μάγισσα μοῦ ἔβαλε αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὴν τσέπην.

Τὰ ἐμέτρησε. Ἦσαν σωσταὶ 300 δραχμαὶ δηλαδὴ δλόκληρος περιουσία δι' αὐτόν.

— Τί τύχη ἂν ἦσαν ἰδικὰ μου δλα αὐτὰ, ἐψιθύρουν, μὴ δὲν μοῦ ἀνῆκουν καὶ εὐρίσκομαι εἰς τὴν δυσά-

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ Ἄδος ALEX

ρεστον θέσιν νὰ ψάχνω νὰ εὔρω ποιὸς μοῦ τὰ ἔβαλεν ἐδῶ... Ἄ τὸ καλλίτερον ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ πάω νὰ τὸ πῶ εἰς τὸν θεῖον μου καὶ αὐτὸς θὰ μοῦ ἐξηγήσῃ.

Ἀνέβηκε πάλιν τὴν κλίμακα ἐκτύπησε τὴν θύραν τοῦ κ. Μπιούτ καὶ εἰσῆλθεν.

— Μὲ συγχωρεῖτε, θεῖε μου, ποῦ σὰς ἀνησυχῶ. τοῦ εἶπεν, μὰ μοῦ συμβαίνει κάτι τι φοβερόν. Φαντασθῆτε ὅτι ἤυρα μέσα εἰς τὴν τσέπην μου 300 δραχμὰς. Καὶ ἐτοποθέτησε τὰ χαρτονομίσματα εἰς τὸ κρεβάτι τοῦ θείου του.

Ὁ κ. Μπιούτ ἀνεσηκώθη εἰς τὸ κρεβάτι του καὶ τὸν ἐκύτταξεν ἐκπληκτος.

— Τριακοσίας δραχμὰς εἶπες! ἀνέκραξεν. Ἄν δὲν ἀπατώμαι τόσο εἶχα μέσα εἰς τὸ συρτάρι μου κάτω εἰς τὸ γραφεῖον. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εὐρέθησαν τὰ χρήματα αὐτὰ εἰς τὴν τσέπην σου;

— Δὲν πιστεύω νὰ ὑποθέτετε ὅτι τὸ ἔκλεψα. εἶπεν ὁ Αἰμίλιος μὲ ἕνα εἰλικρινὲς γέλοιο.

Ἡ Αἰμιλία ἔξω ἀπὸ τὸν διάδρομον μὲ τὸ αὐτὸ κολημένο εἰς τὴν πόρτα τὰ εἶχεν ἀκούσει θλα καὶ τὸ καθαρὸ, τὸ ἀφελὲς γέλοιο τοῦ ἐξαδέλφου της τὴν ἀπήλπισε. Θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ τὸν ἀκουε θυμωμένον ἐκνευρισμένον, διότι αὐτὸ ἴσως θὰ εἶδεν ὑποψίας εἰς τὸν πατέρα της, ἀλλὰ ὁ τρόπος τοῦ Αἰμιλίου τὸν ἀφώπλιζε.

— Ἄ! τώρα καταλαβαίνω, εἶπε κτυπόντας τὸ μέτωπό του. Ἡ Αἰμιλία μόνον ἤξευρε ποῦ δάξω τὰ χρήματά μου, ὥστε αὐτὴ θά...

— Πῶς! διέκοψεν ὁ νεαρὸς πρόσκοπος μὲ φρίκην. Φαντάζεσθε πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἔβαλε αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὴν τσέπην μου γιὰ νὰ μὲ ἐνοχοποιήσῃ ὡς κλέπτην;

— Ὅχι δά! πῶς ἐφαντάσθηκες τέτοιο πρᾶγμα, ἀπλῶς μὴ τυχόν ἠθέλησε νὰ σοῦ κάμῃ δῶρον χωρὶς νὰ σε προσβαλῇ. Θυμάσαι πῶς ἐπέμεινε προχθὲς νὰ σοῦ δώσῃ ἕνα ναπολεόνι καὶ δὲν ἤθελες νὰ τὸ δεχθῆς. Ναί, παραδέχομαι ὅτι σοῦ κρατεῖ ἴσως λίγη κάρικα γιὰτι εἶσαι ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποῦ της ἐναντιώναςαι ἀλλὰ νὰ καταφύγῃ σε τέτοια ὑπουλα μέσα...

Δὲν τὴν ξεύρεις καλὰ τὴν Αἰμιλία. Ἐχει ἴσως μερικὰ ἐλαττωματάκια ἀλλὰ κατὰ βάθος δὲν εἶναι κακὴ. Ἐξαφνα ἀνοιξε διαστικὰ ἡ πόρτα καὶ ἡ Αἰμιλία ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια τοῦ πατέρα της μὲ κλάματα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κ. κ. Γ. 'Επισκόπου, Χαλκίδα.—'Απόδειξις υπ' αριθ. 968 εστάλη. Εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Σ. Δορέντζον, Φιλαδέλφειαν.—Πάντοτε τακτικός εἰς τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σας. Ἐλπίζω νὰ ἐλάβετε τὸ τελετταῖον φύλλον. Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν εὐγενῆ ὑποστήριξίν σας.

Ἰ. Σφάγγον, Ἰωάννινα.—Ἐλήφθησαν αἱ 10 δρ. ἀλλὰ περιμένομεν νὰ μᾶς στείλετε κατάστασιν τῶν πωληθέντων φύλλων.

Δ. Πολλάκη, Φέρρας.—Ἐλήφθησαν καὶ αἱ 20 δρχ. πρὸς συμπλήρωσιν τῶν συνδρομῶν σας καὶ ἀναμένεται ἡ ἀπάντησις εἰς τὴν σταλεῖσαν ἐπιστολήν μας.

Α. Ξανθόπουλον, Σύρον.—Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πώλησιν τῶν φύλλων, ἀλλὰ τόσον ὀλίγοι Πρόσκοποι ἀγοράζουν τὸ Περιοδικόν μας ;

Γ. Πλουμήν, Χίον.—Ἐλήφθη ἡ ἐπιταγὴ σας. Ἐνεγράφητε καὶ σᾶς εστάλη ἡ υπ' ἀριθ. 983 ἀπόδειξις.

Γ. Μαντζουράνην, Μυτιλήνην.—Ἐλήφθησαν τὰ τὰ χρήματα. Σᾶς ἐνεγράψαμεν καὶ σᾶς ἐστείλαμεν ὅλα τὰ φύλλα. Σᾶς εστάλησαν αἱ υπ' ἀριθ. 984 καὶ 985 ἀποδείξεις.

Ὁ Ταχυδρόμος σας

— Πατέρα ! πατέρα, ἐφώνησε μὲ λυγμούς, ὁ Αἰμίλιος μὲ ξεύρει καλὰ ἐσὺ δὲν μὲ ξεύρεις,...

— Πῶς ! Τι θέλεις νὰ πῆς ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Μπιούτ, μὴ τολμῶν νὰ ἐννοήσῃ.

— Νὰ ὁ ἐξάδελφος ἐμάντευσε πὺ ὑποπτεύθηκε.

— Ὑποπτεύθηκε τι ; Τελείωσαι τὴ φράσι σου.

— Τὰ χρήματα τὰ ἔβαλα ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν ἐνοχοποιήσω !

Οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπνιξαν καὶ ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα εἰς τὰ χέρια της.

— Τὰ μάτια τοῦ κ. Μπιούτ ἀνοιξαν μὲ φρίκην.

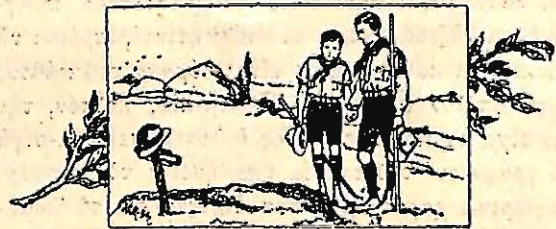
— Τὸ ἔκαμες αὐτό ! ἀνέκραξε Δυστυχησμένη ! πῶς μπόρεσες νὰ τὸ κάμῃς !

— Ἦμουν τρελλή ! Τὸ μίσος μὲ εἶχε τυφλώσει... Ἀὐτὸν ἤξευρα τί κάνω !

Ἐπεσε ἀποκαμωμένη κατὰ γῆς ἐνῶ οἱ λυγμοὶ συντάραζον τὸ μικροσκοπικὸ σῶμα της. (ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟΝ μας ὀφείλεται εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν γούστο τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Στ. Σαλβάγου Μέλους Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς Αἰγύπτου, ἡ δὲ θαυμασία ἐκτύπωσις του εἰς τὴν εὐγενῆ καλωσύνη τοῦ ὑποστρατήγου κ. Ἀναγνωστοπούλου Διοικητοῦ τῆς Χαρτογραφικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Στρατοῦ καὶ ἐνθέρμου φίλου καὶ ὁπαδοῦ τῆς προσκοπικῆς Ἰδέας.— Εἰς ἀμφοτέροισι τὸ Σ. Ε. Π. ἐκφράζει θερμὰς εὐχαριστίας.

Τὸ φύλλον τοῦ Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου θὰ ἐκδοθῇ εἰς πολυτελεῆ ἐκδοσὴν πολυσέλιδον λόγῳ τῆς Ἐθνικῆς Ἐορτῆς, ἣτις εἶναι καὶ ἡ Ἐορτὴ τοῦ Σ. Ε. Π.

ΔΟΞΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΕΚΡΟΥΣ ΜΑΣ

Μετὰ λύπης τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Σώματος ἀναγγέλει τὸν θάνατον τοῦ καλοῦ Ἀρχηγοῦ, τοῦ Σώματος Ἀλεξανδρείας
ΙΩΑΝΝΟΥ ΣΤΟΗ

Τὸ Σῶμα τῶν Προσκόπων Ἀθηνῶν καὶ ἰδίως τῆς Ἀλεξανδρείας πενθεῖ τὸν πρόωρον θάνατον τοῦ Ἀρχηγοῦ Στόη ὑποκύψαντος εἰς φοβερὰν νόσον ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὸν Βασίλεα καθήκοντος,

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται πάντες οἱ συνδρομηταὶ καὶ ἀνταποκριταὶ τῆς Ζωῆς τῶν Προσκόπων, ὅπως κανονίσωσι τοὺς λ/σμοὺς των μὲ τὴν διαχειρῆσιν τοῦ Περιοδικοῦ. Τὸ νέον περιοδικὸν «Ἐσο Ἐτοιμος» θὰ στέλλεται μόνον εἰς συνδρομητάς, οὐχὶ δὲ εἰς πώλησιν φύλλων.

Πᾶς ἐγγράφων δέκα τοῦλάχιστον νέου συνδρομητάς θὰ λαμβάνει τὸ «Ἐσο Ἐτοιμος» ἐπὶ ἐν ἔτος δωρεάν.

Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & Σ^{ΙΑ}

ΕΙΣΑΓΩΓΗ — ΕΞΑΓΩΓΗ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 3, ΤΗΛΕΦ. 475
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ, ΝΟΤΑΡΑ 64. 287

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΤΗΣ

ASIATIC PETROLEUM C^O L^{TD}

— ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ —

ΒΕΝΖΙΝΗΣ, ΠΕΤΡΕΛΑΙΩΝ, ΘΥΡΚΤΕΛΑΙΩΝ

ΥΠΟΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ ΕΙΣ ΤΑΣ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

Western Electric Company
Bell Telephone Manufacturing Company
Otis Elevator Company

ΑΠΟΘΗΚΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΥΩΝ

Corn Products Refining C^o

ΑΠΟΘΗΚΗ ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

Farbenfabriken Friedr. Bayer et Co
vorm

ΑΠΟΘΗΚΗ ΧΑΡΤΟΥ

ΧΑΡΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ΧΑΡΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ, ΧΑΡΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ

ΜΕΛΑΝΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΙ

= ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ =

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ Δραχ. 10

Ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ. 12

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Ἐσωτερικοῦ Δραχ. 8

Ἐξωτερικοῦ Φρ. Χρ. 10

Τὸ τεύχος Ἐξωτερικοῦ Φραγ. 1. Ἐσωτερικοῦ Δρ. 0.75

Διεύθυνσις περιοδικῶν = ΕΣΟ ΕΤΟΙΜΟΣ = Νίκης 11 Ἀθῆναι

Adresse Revue = ESSO ETIMOS = 11. Rue Nikis Athènes

ΤΥΠΟΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 43